

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

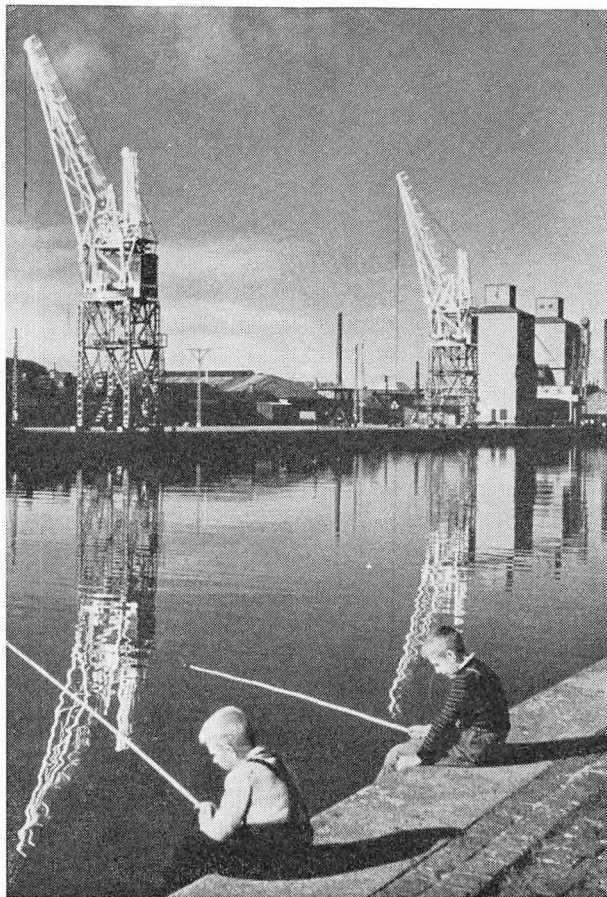

DEN JYSKE
IDRÆTSSKOLE
VEJLE

ÅRSSKRIFT 1959

Statens pædagogiske Studiesamling
København

ÅRSSKRIFT 1959

UDGIVET AF
DEN JYSKE IDRÆTSSKOLES ELEVFORENING

Statens pædagogiske Studiesamling
København

Konrad Jørgensens Bogtrykkeri, Kolding.

DET FAGLIGE OG DET MENNESKELIGE

Når man en regntung eftermiddag med vinden hvislende i de bladløse trækroner sidder lunt inden døre og tænker tilbage på jer gamle elever, vælder minderne frem om mange hyggelige stunder. Man kan få tankerne til at flyve så vide ved at se tilbage i tiden og se jer alle for sig igen, men i baggrunden lurar også snart den tanke: fik man nu givet jer alt det, I havde krav på under jeres højskoleophold, fik I tændt gnisten til at tumle med tilværelsens problemer, fik I forståelsen af, hvilken betydning det har stadig at arbejde med sig selv, stadig at holde sin personlige udvikling i gang?

Nogle af jer vil forhåbentlig svare ja, men andre vil vel også svare nej. Sådan vil det være med elever fra en hvilken som helst højskole.

Men det er aldrig for sent at få øjnene lukket op for, hvad der er det væsentlige her i tilværelsen, det er aldrig for sent at få sat skub i sin menneskelige udvikling.

Dette kan også andet end et højskoleophold bidrage til.

På samme måde, som efterårsstormen i dag rusker i trækronerne, vil også livets storme ruske i os adskillige gange livet igennem, og da er den ballast, som skal holde os på benene i stormens sus, vor personlighed, vor menneskelige udvikling og værdi.

Faglig dygtighed — nutidens afgud — vil kun i begrænset omfang og i et begrænset antal tilfælde kunne klare livets problemer for os.

Mange — også blandt jer fra den jyske — lever imidlertid i den opfattelse, at det væsentlige ved at tage på skole er faglig dygtighed, kundskaber, eksakt viden i de forskellige fag.

»Det, man har med sig hjem af denne art, er, hvad man har brug for og kan klare sig med i fremtiden. Det er dette,

man fremover bliver værdsat efter«, vil mange af jer uden tvivl svare.

Heri må jeg desværre — på tidens vegne — erklære mig enig, men for mig at se er det også en af vor tids væsentlige fejl, at det faglige — på så at sige alle områder — gøres til det centrale. Vi skal forsøge at blive små eksperter, det giver advancement, det giver penge, ja, hvad kan man så ønske sig mere i vor materialistiske verden.

Ansvarer og problemerne løser velfærdsstaten for os.

Vi får så tidligt som muligt indprentet, at det første, du skal interessere dig for, er at tage en god eksamen, så ligger mange muligheder åbne — og det gør de på alle områder — dernæst skal du have en god faglig uddannelse, der lader dig møde alt, hvad dit fremtidige fag rummer, så er vejen banet til en sikker og lykkelig fremtid.

For den, der blot vil eksistere, så godt som muligt følge tidens stadig stigende jag og tage tilværelsens tilskikkelser i den rækkefølge, de kommer, ja, så er dette vel nok.

Men for den, der er klar over, at menneskelivet rummer andre muligheder end blot ren og skær eksistens, kan fag-idioti og dyglighed i sig selv aldrig være nok.

Prøv engang at forestille jer livet som bare gående ud på at holde sig selv i live så mange år som muligt, eventuelt i tillæg have sparet sig så stor en formue op som muligt. Hvad var livet da?

Bliver man i egentlig forstand lykkeligere af at have bil, af at leve en luksustilværelse, af at være millionær, af at være øverste chef i et kæmpeforetagende, o. s. v., o. s. v.?

Nej, og atter nej!

Ja, men hvad med ambitioner og lignende?

Man skal da heller ikke sætte sig hen med hænderne i skødet.

Selvfølgelig skal man ikke det.

Men man skal prøve på at finde ud af, hvad menneskelivet drejer sig om, hvilke muligheder den enkelte af os har, hvad der er holdbare og bestandige glæder, hvad der gør os til selvstændigt tænkende mennesker, der har hånd i hank med os selv og vor fremtidige udvikling.

Intet er mere nedværdigende for et menneske end at underkaste sig vilkårlighedens lov, — og intet er mere nedbrydende.

Nu vil jeg meget nødig misforstås med hensyn til det faglige, naturligvis er det ikke noget ligegyldigt og underordnet, — tværtimod. Men det er ikke det eneste saliggørende, ja, det er ikke engang det væsentlige, det er derimod det menneskelige.

Hvad er da det menneskelige?

Ja, jeg kunne fristes til at svare, at det er det, som gør os til mennesker og ikke til f. eks. dyr, men dette svar er uden tvivl ikke tilstrækkelig klart.

Svaret kunne også være, at det menneskelige her i tilværelsen er det, der er tilbage, når vi har taget alt det materialistiske fra. Heller ikke det er imidlertid tilfredsstillende som svar.

Næh, det menneskelige kommer til udtryk i vort forhold til omverdenen og samværet med andre, det er dette at forstå, at vi er sat på denne jord for at være noget for andre, det er dette at leve op til begreber som sandhed, skønhed, godhed, m. m., det er dette at være selvstændig i tanke, tro og tale, at bruge og udvikle sine åndsevner.

Det menneskelige er kort sagt, at vi udnytter alt, hvad vi er blevet udstyret med fra skaberens hånd, ikke i egen interesse og tjeneste, men i vore medmenneskers.

Alt dette lyder sikkert for jer som enhver anden moral-lære — vil vel også af enkelte blive opfattet som en sådan. Dog tror jeg, at enhver, der selvstændigt vil tænke tilværelsens problemer igennem og prøve på at finde en reel mening med livet, vil komme til et nogenlunde tilsvarende resultat.

Nuvel, — men så skal mange af os jo til at begynde helt forfra.

Ja, det skal vi måske, dog finder nogle vel nok ved nærmere eftertanke, at på enkelte områder er de på den rette vej.

Skal alt dette nu sættes i relation til vor uddannelse, vor skolegang m. m., synes det vel umiddelbart at skulle ændre

på mangt og meget i uddannelsesstiden og dens undervisning. Men ved nærmere eftertanke må vi erkende, at det allerede er med — mere eller mindre. Det er blot et spørgsmål, om vi kan se, forstå og værdsætte det.

Det er indlysende, at det menneskelige først melder sig rigtig for os, når vi er blevet tilstrækkelig selvstændige i tankegang og vurdering, har fået en vis livsopfattelse.

Her er det da, vi efter min mening står ved kærnepunktet i et højskoleophold, det er nemlig højskolens fornemste opgave at hjælpe eleverne til at udvikle selvstændighed i såvel tankegang som stillingtagen, hjælpe til en personlig livsopfattelse.

Har I gamle elever fået dette med jer eller blot fået det sat i gang? Har I fået tilstrækkeligt med ud i livet til at klare jer på?

Det er nok muligt, at ikke ret mange af jer har set jeres skoleophold under denne synsvinkel, men for de af jer, der har det hele lidt på afstand, vil forhåbentlig adskillige kunne nikke bekræftende.

I sandhedens interesse bør vel også indskydes, at kun få skoleformer har så store muligheder på dette område som netop højskolen med sin frie og utvungne undervisningsform.

Hvilken mening er der i nu — kort eller lang tid — efter jeres skoleophold at trække alt dette frem.

Jo, faren for udviklingsmæssigt at gå i stå bliver sandsynligvis større med årene.

Man hviler på laurbærrene.

Hvis man ikke ind imellem får tankerne drejet i denne retning, får hverdagen med sine genvordigheder efterhånden nok i sit, man løber blindt med udviklingen. Tilværelsen bliver arbejde (tjene penge), mad og søvn krydret med lidt af nutidens passive underholdning som fjernsyn, andespil, lotteri, restaurationsbesøg, m. v.

Er dette at leve?

Hvad skal man da gøre? Hvor skal man søge hen?

Nogen egentlig patentløsning gives ikke. Hvad nogle henter et sted, henter andre et andet.

Mange vil f. eks. føle sig tiltrukket af litteratur, men vel at mærke læsning, der kan sætte tanker i sving, som beriger og glæder.

Andre dyrker musik, går til koncerter, spiller selv, ja, studerer i det små denne form for kunst.

Nogle interesserer sig for anden kunst, samler malerier, går på musæer, til udstillinger, modellerer selv, maler selv, m. v.

Andre igen går til foredragsrækker, deltager på kurser, studerer i det små arkæologi, eller hvad ved jeg?

Men alt dette er jo bare at have en hobby, noget at slå en del af den stadigt større fritid ihjel med.

Det må det ikke være. Man skal føle, at man ved det man beskæftiger sig med, holder sig frisk i sind og tanke, føle, at man udvikler sig med sin interesse. Den skal være en kilde, man øser inspiration og livsvisdom af, den skal give glæde og opmuntring, den skal være et livgivende supplement til hverdagens mere eller mindre grå trødemølle.

Jeg har ovenfor nævnt nogle få positive fritidsbeskæftigelser blandt de mere almene, men jeg kunne lige så godt have nævnt mange andre. Spørgsmålet er ikke, hvad man beskæftiger sig med, men hvordan man beskæftiger sig med interessen eller interesserne, hvad man får ud af det?

Det gælder om at finde frem til de kilder, man har evner til at drikke af. Der er ikke noget normalt menneske, der ikke kan finde frem til en sådan. Vi her på skolen lever jo i det håb, at vi har fået jer sat i gang, medens I var her — ikke alene med det idrætslige, men først og fremmest med det menneskelige.

Nogle af jer er uden tvivl atter gået i stå, hvorfor disse betragtninger i særlig grad er møntet på jer. Imidlertid kan det være overordentlig svært at tage sig sammen til påny at komme i gang.

Det er imidlertid et spørgsmål om vilje.

Skulle I være kommet så langt ud, at I ikke kan mobilisere den tilstrækkelige vilje, da står det meget sløjt til, da er I i høj grad at beklage.

Tage Søgård.

TANKER OM IDRÆTTEN AF I DAG

Det olympiske år står for døren, og overalt i verden ruster man sig til denne store idrætsbegivenhed. Der er allerede nu sat een olympisk rekord derved, at antallet af deltagende lande overstiger tidligere olympiske lege.

Hvis den olympiske idé stadig lever, er det et glædeligt tegn, hvis ikke?

Overalt i verden diskuteres den tiltagende professionalisme, og på tale er også at udelukke for deltagelse i de olympiske lege netop på grund af, at man ikke længere synes at holde de skrevne og uskrevne love, der skulle gælde for deltagelse.

Det vigtigste synes ikke at være dette at dellage, men mere at skulle vinde.

Har vi så her i Danmark nogen chance for at gøre os gældende?

Næppe på ret mange felter — og dog! —

Hvis teorierne om moderne træningsprincipper holder stik, så skulle 1 times intensiv daglig træning være tilstrækkelig for opnåelse af det, der kræves, hvis andre forhold er medhjælpende.

Hvilke andre forhold er der, som spiller ind?

Vi går ud fra, at 1 times daglig træning, ja 2 om det skulle være fornødent, skulle enhver ung mand eller kvinde i dag kunne få tid til.

Eyner eller talent må også tages med som en nødvendig ting, men det kan vi vel også finde hos danskere.

Ærgerrighed, vilje og den fornødne hårdhed er nævnt som medhjælpende faktorer, men er det nok?

Jeg tror, der skal ligge noget udefinérbart bag det helt

store resultat, noget, der er nært tilknyttet den menneskelige psyke. En indre sjælelig kraft — en idrætsglæde kan det være, men det kan også være en indestængt koncentreret kampånd, der kommer til udfoldelse.

Skal man kæmpe godt, må der være noget at kæmpe for.

Er en rejse til de olympiske lege noget, der er værd at kæmpe for?

Det skulle man synes, var tilfældet.

Kommer man så med, er det, som om man mangler den nødvendige psykiske kraft til virkelig at yde noget stort, at overgå sig selv.

Jeg har gjort mig nogle tanker, som helt må stå for egen regning, men som muligt kan give stof til eftertanke.

Ved de olympiske lege, der har fundet sted i moderne tid, har amerikanerne spillet en dominerende rolle, der dog var mindre end tidligere ved legene i Berlin 1938 og sidst ved legene i Melbourne.

Hvilke fordele skulle amerikanerne have fremfor andre nationer?

Deres fysiske forudsætninger kan ikke være større, selv om arvebiologerne måske kunne finde, at det var mennesker af en stærk støbning, mennesker, som havde kampånden i sig, der drog ud fra Europa for at befolke det nye land, og at der skete en sortering, således at de svagere faldt fra i kampen for tilværelsen. Ligeså kunne man formode, at den del af negerlaverne, der overlevede den hårde transport, med de uundgåelige sygdomme, måtte være af en særlig styrke.

Men Amerika var en ny nation, der måtte skabe sig sin egen kultur. Det var en nation med mindreværdskomplekser overfor de gamle lande med århundredgammel kultur, en mindreværdsfølelse man, omend i mindre grad, kan se i amerikanernes beundring og forkærlighed for europæiske antikviteter den dag i dag.

Hvad man ikke møder så stærkt som tidligere hos dette folk, er deres »the biggest in the world« pralerier.

Hos en nation med trang til selvhævdelse er det godt, om

de har ting, de kan tage og føle på, og her kommer idrætten ind i billedet. Hvis deres unge besejrer alle andre i idræt, ja, så må det være en ungdom, der er bedre end andre. Har de verdensmesteren i sværvægtsboksning, kan det udlægges, som de alle er stærke.

Det er givet, at det har betydet meget for den sorte mand, dengang den første neger besteg verdensmestertroenen, og at det siden overvejende har været denne race, der har domineret.

Det betød, at negrene følte, at de — som mennesker — ikke var ringere end de hvide, og den samme rolle har alle de betydende sorte på andre felter, åndelige, kunstneriske o. s. v. spillet.

Jeg tror ikke, at negere anatomisk og fysiologisk er bedre egnet til idræt end andre, men jeg tror på, at selvhævdelsens psykiske drivkraft har været årsag til, at de har klaret sig så godt.

Hvorfor blev Finland en idrætsnation?

Efter en nedgangsperiode er finnerne på vej opad igen, om de kan nå tidligere olympiske triumfer, ved jeg ikke, men jeg tror, at nu — ligesom tidligere — er det trykket fra øst, der er en medvirkende faktor, når finnerne går frem.

For at et lille folk skal kunne klare sig overfor en tal-mæssig langt større nation, må den enkelte ruste sig langt stærkere til opgaverne, af hvilken art de end må være.

Idrætten gav det finske folk udløsning for tryk. Vi kan klare os selv, vi vil noget, vi har noget at kæmpe for og kan kæmpe, det vil vi vise den øvrige verden.

Tyskland i trediverne.

Et slagent folk rejser sig. Under devisen: »Deutschland über alles« blev idrætten brugt som et middel af den herskende klasse, dels i uddannelsen af dygtige soldater, og dels for at vise, at de havde verdens dygtigste på idrætsbanerne. Dette kulminerede i 1936, hvor den tyske ungdom (ved en sindrig udregning) af sine egne blev kåret som verdens bedste nation.

Tyskland i dag marcherer frem på idrætsarenaen stærkere end før. Tyskland er et rigt land, der er i stand til at afse ubegrænsede pengemidler på idrætten.

Dette er ganske vist ikke nok, men de psykiske faktorer er nok så tungt vejende. Tyskland er stadig et besat land, de har tabt krigen, er der nogen, der hævder. De føler i hvert fald selv, at de har mistet noget, og lever stadig under et tryk, der gør, at idrætten for dem er blevet et middel til national selvhævdelse.

Rusland.

Selv om russerne forsøger at bilde sig selv ind, at de på alle områder er verdens førende nation, så kan de dog indadtil og udadtil præstere noget, som man kan tage og føle på, og som er tungtvejende argumenter overfor et forholdsvis primitivt folk uden større kendskab til verden udenfor, der gerne vil tro. De har før alle andre sendt en sputnik omkring jorden og en drabant til månen, og på samme måde er der propaganda i idrættens tal og resultater. Se, vi er de bedste og stærkeste i verden.

Østbloklandene.

Disse lande vinder med i kapløbet. Besatte lande er de alle, og jeg tror fuldt og fast på, at netop denne faktor har betydning rent idrætslig. Vi følte det i vort sind under vor egen besættelse, hvor der blev arbejdet på idrætsbanerne som aldrig før. Det gav resultater af en ungdom, der følte, at de måtte have udløsning på en eller anden måde.

Helt tilfældigt er det vel ikke, at nationer, der for enhver pris vil opnå idrætslige resultater, ansætter psykiatere, der sammen med ledere og trænere skal studere idrætsmandens sjæleliv og om fornødent give ham psykiske »indsprøjtninger«.

Med dette vildskud er vi ude på idrættens overdrev, for her er vi nok ude for et problem, som videnskabsmænd ikke er de rette til at løse.

For at være »indpisker« for et hold, eller på anden måde at kunne give en idrætsmand psykisk hjælp kræves der store personlige idrætslige erfaringer, livsvisdom, men-

neskekundskab, således at man ganske instinktivt kan sætte sig ind i idrætsmandens problemer.

Sådanne »kloge mænd« udi psykiatrien har idrætshistorien kunnet vise mange eksempler på. Mænd som forstår at lænde gnisten hos de unge, således at de har overgået sig selv.

Idrætten som en rekreativ og samfundsopdragende samfundsfaktor vil stadig være det vigtigste, og som sådan vil den bestå hos os, selv om vi ikke skulle kunne hente medailler i Rom 1960.

Men som musikken, digtningen, kunsten og videnskaben kan glæde os med enere, der når det helt store og dermed medvirker til at skabe respekt og interesse for deres felter, således ser vi også gerne, om nogle af idrættens enere i 1960 kunne give os en lignende glæde.

Svend Aage Thomsen.

DANMARKS STILLING TIL DE EUROPÆISKE MARKEDSDANNELSER!

I min juleferie sidste år var jeg sammen med en — partipolitisk lovende — ung mand. Han stillede mig det spørgsmål: »Med hvilken begrundelse har du i et årsskrift fra en idrætsskole skrevet en politisk — ovenikøbet partipolitisk — artikel? Har idræt og politik noget med hinanden at gøre?«

Spørgsmålene krævede svar. Dem fik han.

Da jeg igen i år af mangel på alt for megen viden om det ædle fodboldspil vil beskæftige mig med et politisk emne, vil jeg for at forebygge eventuelle misforståelser svare på spørgsmålene her i årsskriftet.

Politik og idræt har ikke meget med hinanden at gøre. Men begge dele er noget, enhver af os kommer i berøring med. Politiske spørgsmål kan vi slet ikke undgå at tage stilling til. Politik er jo, som jeg skrev, et spørgsmål om, hvordan en lang række praktiske problemer skal løses; det er ikke, som den unge mand ville påstå, et spørgsmål om at tage stilling til to, tre eller flere skarpt adskilte ideologier. Hvis det var det, ville det nemlig ikke have interesse udenfor de snævre cirkler, partiernes »propagandachefer« traver rundt i.

Min artikel var på ingen måde partipolitisk, den var en analyse af politiske strømninger og en stillingtagen til almenene tendenser i det politiske arbejde.

De fleste af de unge, der har været på idrætsskole, beskæftiger sig med idræt enten som aktive udøvere eller som ledere. Men uanset at de gør det, er de dog også medlemmer af vort lille samfund og må derfor også tage stil-

ling til vort samfunds problemer og være med til at vælge de mænd og kvinder, der skal lede dette samfund, og som skal løse dette samfunds mange praktiske problemer.

Vi må gøre os klart, at når vi om kort tid skal tage endelig stilling til vort medlemskab i en af de store europæiske sammenslutninger, så er det en beslutning, der får indflydelse på hver enkelt af os i en uoverskuelig fremtid. — Det gør det, enten vi spiller fodbold eller ej. —

Selv om afgørelsen ikke er truffet endnu, er der overvejende sandsynlighed for, at vi kommer med i »De 7«. Desværre ser det ud til, at afgørelsen bliver truffet efter partipolitiske linier, skønt det dog er et af de spørgsmål, der nødvendigvis må dele befolkningen på tværs af alle partimæssige skillelinier.

Det ville være mere naturligt at tage stilling til problemet ud fra en økonomisk og en politisk-kulturel betragtning.

Jeg skal i det følgende anskue min personlige vurdering af de økonomiske og de politisk-kulturelle problemer.

På grundlag af vor udenrigshandel i 1958 har jeg udarbejdet det hosstående skema.

Det fremgår heraf, at vor samlede handel er større med »De 7« end med »De 6«. Det fremgår endvidere, at vor handel med »Andre lande« nærmer sig $\frac{1}{3}$ af vor samlede handel. Særlig med »Andre lande«, ikke mindst oversøiske, har der i de senere år været en stærk stigning, og det må derfor i den samlede bedømmelse være en afgørende faktor, at vi vælger det handelsområde, hvor vort forhold til disse »Andre lande« bliver friest.

For mig at se må vi derfor, hvis vi anlægger rent økonomiske vurderinger, vælge medlemskab i »De 7«.

Det er dog klart, at en økonomisk bedømmelse kun kan gælde på meget kort sigt, og det synes derfor mere nærliggende at foretage en politisk-kulturel vurdering og træffe vort valg udfra denne vurdering.

»De 6« har som mål ikke alene en økonomisk, men på længere sigt også en politisk og dermed også en kulturel

DANMARKS HANDEL 1958		
Salg	De seks	Køb
1723 mill.	Vesttyskland	1835 mill.
188 mill.	Holland	679 mill.
107 mill.	Belgien-Luxembourg	352 mill.
255 mill.	Frankrig	317 mill.
456 mill.	Italien	156 mill.
2740 mill.	Samlet handel	3340 mill.
Salg	De syv	Køb
2111 mill.	England	2228 mill.
934 mill.	Sverige	632 mill.
328 mill.	Norge	413 mill.
204 mill.	Schweiz	125 mill.
52 mill.	Østrig	41 mill.
31 mill.	Portugal	24 mill.
3570 mill.	Samlet handel	3660 mill.
Salg	Andre lande	Køb
802 mill.	USA	842 mill.
319 mill.	Østeuropa	406 mill.
1169 mill.	Andre oversøiske lande	1001 mill.
2290 mill.	Samlet handel	2250 mill.
Salg	Handel i %	Køb
32 %	De seks	36 %
41 %	De syv	40 %
27 %	Andre lande	24 %
Vore vigtigste eksportvarer		
Landbrugsvarer 4150 mill.		
42 %	46 %	12 %
Industrivarer 3342 mill.		
25 %	37 %	38 %
Konserver		
3 %	26 %	71 %
De seks	De syv	Andre lande

sammensmeltning. Personlig har jeg Tysklands politiske historie på for nært hold til, at jeg kan føle mig tryk ved en sammenslutning, hvor Tyskland vil få en dominerende politisk indflydelse. Jeg skal ikke sammenligne Hitler-Tyskland med Vesttyskland i dag, det ville ikke være retfærdigt; men Adenauers stærke stilling i Tyskland viser dog, at demokratiet ikke er slået igennem endnu. Jeg er ikke sikker på, om ikke mange ledende tyskere er blevet inspirerede af Hitlers dagdrømme om et Storeuropa med Tyskland som dominerende magt, med de små nationer som underordnede brikker i den store sammenhæng. Det må i alle tilfælde være klart, at vi også har dette i tankerne, når vi skal træffe vort valg.

Medlemskab af »De 7« medfører ikke den politiske og kulturelle sammensmeltning som i »De 6«, selv om det selvfølgelig vil få en vis indflydelse. Men vi kender de andre nordiske lande, og vi kender Englands politiske og kulturelle traditioner; de ligger nær op ad det, vi kender fra vort eget land.

Målet på langt sigt må være en sammensmeltning af Europa, men det afgørende er, at vi til den tid også vil have de nationer med, som vi sikkert nu i første omgang får nær tilknytning til.

Lad mig til slut give en samlet bedømmelse af hele problemkomplekset.

Vi kan opdele den vestlige verden i den kontinentale og den maritime del. Stort set følger denne opdeling nogenlunde de lande, der sætter ideen over mennesket, og de lande, der sætter mennesket over ideen. Det er en afgørende forskel i politisk kultur og struktur, vi her taler om.

Kulturelt og politisk føler vi os knyttet til den maritime del af Europa. Økonomisk samt geografisk er vi knyttet til begge områder. Geografisk vel mest til Tyskland. Men ligesom økonomiske ordninger vil gribe ind på den politiske og kulturelle udvikling, i lige så høj grad må økonomien bøje sig for den politiske nødvendighed. Vi står derfor i første omgang overfor et valg. Hvad sætter vi højest?

Foretrækker vi, at vor politiske og kulturelle verden skal domineres af økonomiske hensyn, eller vil vi hellere foretrække, at de økonomiske hensyn tvinges til at indordne sig de kår, som vort politiske og kulturelle ansvar over for fremtiden må diktere økonomien.

Det er rigtigt, at Danmark på en række områder — positivt og negativt — er påvirket fra det kontinentale Europa. Men det er hos »De 7«, vi politisk føler os mest trygge og kulturelt hører hjemme. Og så må de økonomiske faktorer iøvrigt efter min mening indrette sig efter det.

Vi kan nu se frem mod en samfundsstruktur, hvor vi bevarer vort lille samfund og dets nationale egenart samtidig med, at vi som led i en større helhed drager fordel af denne større helheds økonomiske og tekniske ekspansion, men også derved får lejlighed til at give vort bidrag til Europas udvikling.

Thormod Petersen.

ER SPORTSJOURNALISTER OGSÅ EN SLAGS MENNESKER?

»Opsætning og overskrift er særdeles gode midler, når man ønsker, at en artikel skal læses«, fik jeg at vide under det 6. nordiske sportsjournalistkursus, som i år afholdtes her på skolen.

At indholdet så ikke viser sig at svare til en overskrift, passer måske også i nærværende tilfælde.

En elskværdig ledelse tillod, at jeg som udenforstående fik lov til at overvære foredrag og diskussioner, og viste overbærenhed, når jeg engang imellem blandede mig i debatten.

Jeg takker for den lejlighed, jeg her fik til at kikke ind bag »kulisserne«. Det gav stof til eftertanke og ikke så lidt respekt for det arbejde, som sportsjournalisterne må gøre.

Efter min opfattelse er det ikke noget misundelsesværdigt job at være sportsjournalist. Jeg ville nødtigt være det.

Det er et liv under bestandigt pres. Stof skal frem, oftest i hæsbælende tempo for at komme med, medens det endnu er nyt, ofte er der ikke mange minutter mellem afslutningen af en begivenhed og til avisen går i trykken. Alligevel forlanger både redaktør og læser, at det skal være tip-top, det, der skrives.

Dette og mere til kom frem, når vi — ofte i sene natte-timer — (sportsjournalister er nogle natteravne), fik samtaler igang, der selvfølger altid udviklede sig til hede diskussioner, hvor der så sandelig ikke blev lagt fingre imellem. Jeg syntes det var sjovt at skyde på sportsjournalisterne ved denne lejlighed — uden risiko — for de var jo pæne mennesker, som ikke kunne være bekendt at hænge deres vært ud i avisen bagefter.

Det, vi diskuterede, var f. eks. journalistens sprogbrug, hans jagt efter sensationer, hans ret til at dømmes og fordømme, om idrætten skulle gå forud for bladets interesser, hans personlige forhold til idrætten, og andre endnu mere nærgående ting.

Mange af de unge forbandede jobbet og erklærede, at det var et hundeliv altid at være på jagt efter nyheder, særlig de, som man kunne have for sig selv, og dertil krav fra redaktør, læser og sig selv om at kunne servere stoffet på en ny måde hver gang.

Og dette, — næsten hver dag at skulle piskes op til et hæsblesende tempo til artiklerne var skrevet og gået i trykken, vidende, at der kun var korte timer til afspænding, før man skulle på den igen.

Men — som der blev sagt — det er gået os i blodet, og selv om vi undertiden kunne have lyst til at sparke skrivemaskinen langt væk, så vil og kan vi alligevel ikke undvære dette liv.

Ved kongressen var flere af Nordens grand old men indenfor sportsjournalistikken f. eks. Torsten Tegner, Idrottsbladet, Stockholm, P. Chr. Andersen, Aftenposten, Oslo, og Evald Andersen, Idrætsliv, D.I.F.s organ. De kunne berette om meget fra sportsjournalisternes pionertid, som var fremmed for de unge. Også jeg kan huske den forøgelse af avisernes sportsspalter, der skete i min tid som idrætsmand.

Først i trediverne var det egentlig kun om mandagen, at der kunne afses et par beskedne spalter, og f. eks. »Jyllandsposten«, der nu må siges at være ganske godt med, havde gennem sin daværende redaktør ikke store tanker om idrætten, og den stakkels journalist, der også skulle skrive om den, måtte kæmpe for hver eneste linie.

I Berlingske Tidendes sportsredaktion hang der i 1940 bladets første helside med sport i nydelig indramning. (Jeg vil tro, den hænger der endnu). Det havde været så stor en begivenhed for sportsjournalisten og entusiastten Harry Bendixen, at det skulle mindes.

Nu er der ingen, nok så lille, avis uden at den, i hvert

fald om mandagen — har en eller flere sider om fodbold — undskyld sport. (Der var den igen, — et af diskussionsemnerne os imellem.)

Disse pionerer, som jeg omtalte før, og mange flere, havde trange kår, men de var entusiaster, de kom direkte fra idrættens rækker og følte deres job som et kald. De nøjedes ikke med at kæmpe for idrætten gennem avisen, men tog aktivt del i idrættens organisation og ledelse.

I modsætning til mange af de unge sportsjournalister, der hævdede, at manglende tid og krav om neutralitet måtte hindre dem i det, mente de, at man stadig burde være aktiv, og det var også et stridsspørgsmål, om man stadig skulle stå som idrættens tjenere og fremme idrættens interesser før avisens.

Torsten Tegner er stadig en varm forkæmper for sportsjournalistikkens gamle idealer og går endnu videre, idet han hævder, at man også, som han gør i *Idrottsbladet*, må tage stilling til menneskelige, kulturelle og nationale problemer, idet han hævder, at legeme og ånd udgør en helhed, der ikke kan adskilles.

Ligeledes er han ikke bange for at tage stilling til verdens-politik, særlig når politikerne og statsmagter anvender idrætten som et middel til at tjene ensidige interesser, og navnlig når det går ud over menneskets frihed, der for ham står som det vigtigste i vor tilværelse.

Hans 5 »Bud« til hans medarbejdere er karakteristiske og lyder i oversættelse således:

Redaktionel rettesnor for Idrottsbladet.

1. Over avisjobbet står idrætten.
Avisens umiddelbare interesse skal derfor ikke hævdes på idrættens bekostning.
2. Over idrætten står sandheden og friheden.
3. Hver sag har mindst to sider, — betragt begge — lad argumenternes vægt have afgørelsen.
Giv ikke efter for chefen eller for kammerater i og udenfor idrætten.

4. Vær stærk i saglighed og beskeden i bedreviden.
5. Usparet møje lønner sig altid.

Han erkender, at det kan være svært at være sportsjournalist, og han har i et brev til mig nævnt, at selv han engang imellem blandt sine egne medarbejdere må efterlyse den rette »ånd«.

Ved kongressens besøg ved journalistkollegiet i Århus, hvor P. Chr. Andersen talte om sportsjournalistik, fremtrådte Tegner, som han selv siger det, -- som tredje opponent, en lille smule frimodigt, let ironisk, men også i nogen grad sagligt, med følgende:

10 grunde til, at man ikke skal blive sportsjournalist.

- Sportsjournalistik kræver aldeles for meget — f. eks. —
1. at man med 10 momenter præcist kan skildre en hændelse, der er sket på 2 sekunder.
 2. at give funktionærerne i 17 idrætsgrene lektioner i reglernes bogstav.
 3. dito i reglernes ånd.
 4. at på fire minutter konstruere 40 korrekte satser, som giver et koncentrat af 4 timers komplicerede begivenheder, samt indtale disse 40 satser i telefon umiddelbart efter.
 5. at interviewe idrætsmænd og ledere på 6 sprog -- og skånsk!
 6. at skrive causerier.
 7. at assistere ved entusiastiske idealdyrkeres tempeltjeneste og blæse til begejstringens ild.
 8. at læse fagblade og fagspalter på seks sprog --- som man kan -- og på italiensk -- som man ikke kan.
 9. at dømme salomonisk i interesse- og prestigestridigheder i de forskellige idrætsgrene.
 10. (Hvortil nu, ved denne vor 6. nordiske kongres, kommer:)
at spise repræsentationsmåltider hver tredje time og derefter imellem og derefter drikke Ceres øl.

Enig eller uenig med T. T.?

En aften sad jeg på en trappe, det var det eneste sted, hvor man kunne få ørenlyd, og sludrede med en ung sportsjournalist og udviklede for ham, hvorledes jeg syntes, den ideelle sportsjournalist skulle være.

Det blev til følgende:

Hans opførsel skal være stilfærdig og venlig.

Overdreven familiaritet med idrætsmænd og ledere skræmmer. En vis respekt for pressen gør, at man finder sig i det, men det vækker ofte aversion og irritation.

Han skal vide, at han er en bekendt person, og at såvel han som hans referater bliver bedømt efter hans opførsel i selskab med idrætsmænd og ledere.

Han må kunne indrømme en fejltagelse og ikke absolut fordrer at få sidste ord for enhver pris. Den altid bedreviddende er en ubehagelig person.

Han skal være objektiv og upartisk, ellers fortaber man retten til at rose, give gode råd, kritisere og revse.

Han må kunne sige nej, hvis ledere gennem invitationer søger at påvirke ham til at give ekstra gode anmeldelser og referater. Han må vide, at den »forkælelse«, som han kan komme ud for, sjældent skyldes interesse for hans person, men for det, han evt. kan være til fordel med. Han må være nøgtern og mådeholden under sin gerning, navnlig når han vil tale med idrætsudøvere, for derved skaber han respekt og tillid om sin person og derved mulighed for at få det stof, han gerne vil have.

Han må aldrig tale nedsættende om en kollega, derved stempler han sig selv.

Min unge ven sad lidt og tyggede på det, så sagde han: nu har du fået lov til at udrede dit syn på os, nu skal jeg fortælle dig, hvorledes jeg synes, den ideelle forstander ved en idrætshøjskole skal være.

Det gjorde han, og jeg tav.

Jeg tror ikke, det er sundt for et menneske at være fuldkomment.

Svend Aage Thomsen.

SAMFUNDSLÆREN I HØJSKOLENS UNDERVISNING

Engang i sommer stod der i Højskolebladet en artikel af forstander Brandt Pedersen fra Vraa højskole. Og i denne artikel blev der peget på den fremskudte stilling, samfundslære og sociale og politiske drøftelser idag indtager på mange højskoler, en ting, forstanderen så på med en vis ængstelse, fordi det for ham at se betød, at højskolen som sådan var ved at få social slagside.

Forstanderen vilde nok indrømme samfundslæren en vigtig plads i højskolens timeplan, men protesterede imod at gøre det til højskolens hovedfag, hvad han mente, der var tendens til. Og galt var det også, at det i overvældende grad var byens problemer, der blev taget op til behandling, fordi disse ting måtte føles ret perifere for landbougdommen, som jo dog stadig repræsenterede godt tre fjerdedele af elevantallet. Så selvom højskolen skulde følge med tiden, syntes det urimeligt, at man a. h. t. den ene fjerdedel fra byerne tilrettelagde undervisningen, som om vi alle levede i et bysamfund.

Denne udvidede beskæftigelse med samfundslære var et udtryk for, at velfærdsstaten ikke blot vilde yde, men også byde, det var samfundets krav, der trængte ind i skolerne, og skolerne blev mere og mere skoler for erhvervslivet.

Jeg vil gerne have lov til at knytte et par bemærkninger til denne artikel.

For det første synes jeg, at forstander Brandt Pedersen i sin kritik skyder langt over målet, ser spøgelse, hvor der ingen spøgelse er. Og for det andet mener jeg, at det er

fuldt berettiget at give samfundslæren en særdeles fremtrædende plads inden for højskolens undervisning.

Nu kan man selvfølgelig diskutere, hvor meget der skal gøres ud af faget. At det vil være rimeligt at ofre en del tid derpå, vil formodentlig de fleste skolefolk være enige om. Men så længe det m. h. t. limeantal ikke har distanceret danskundervisningen (hvad det dog næppe har ret mange steder) er det vel nok lidt overdrevet at beskylde nogen for at gøre samfundslæren til højskolens hovedfag.

Og temmelig overdrevet synes det mig at være, når man vil opfatte efterkrigstidens øgede interesse for beskæftigelse med samfundsmæssige problemer i undervisningen som udtryk for »samfundets krav, der trænger ind i skolerne«, velfærdsstatens formynderi.

Når man i dag i højere grad end tidligere tager disse i bred forstand sociale problemer frem til drøftelse og behandling i højskolens undervisning, sker det utvivlsomt på baggrund af en i tiden øget interesse for disse ting. Man erkender, at dette stof i sig selv er yderst værdifuldt, og man kommer vel samtidig vanskeligt uden om, at med de voldsomme ændringer, der i de sidste menneskealdre har fundet sted i samfundet, vil det absolut være på sin plads at gøre væsentlig mere ud af samfundslæren som fag, end man tidligere gjorde.

Og der er ikke her tale om, at staten dikterer og kræver, men spørgsmålet er simpelthen, om man tør se realistisk på tingene, erkende situationen som den er idag — og lade dette afspejle sig i undervisningen.

Skal højskolen kunne hjælpe eleverne rent menneskeligt, vilde det da også være helt forkert, om man ikke satte afgørende ind netop på dette punkt, hvor der er tale om forhold, der i mere eller mindre grad berører os alle, og som vi alle derfor før eller siden må tage stilling til.

Der er såvist ingen grund til at juble over, at efterhånden ca. 75 % af landets befolkning bor i byer. Men denne ændring i samfundsstrukturen kan man selvfølgelig ikke komme udenom ved stoffets tilrettelægning.

Og her synes det mig ganske urimeligt, at der i den om-

talle artikel ankes over, at byens problemer dominerer i samfundslæren.

Det er fuldstændig rigtigt, at de fleste højskoleelever kommer fra landet. Men det berettiger dem dog ingenlunde til at finde byens problemer perifere samt mindre interessante og betydningsfulde (hvad de nu vist heller ikke gør).

Selvfølgelig skal det landlige milieu med dets samfundsmæssige forhold have al den opmærksomhed, det kan tilkomme. Men det er mig vanskeligt at se, hvordan man, hvis sol og vind skal fordeles rimeligt, kan undgå at gøre særdeles meget ud af de bymæssige problemer, når det er den daglige tilværelse for 75 % af landets befolkning — og i den kommende tid vil blive det for stadig flere.

At højskolen ikke i væsentlig grad har evnet at få ungdommen i tale er jo en højst beklagelig kendsgerning. Vi skal ikke her opholde os nærmere ved dette forhold. Men man kommer næppe uden om, at højskolens folk selv må bære en del af ansvaret herfor gennem deres ofte manglende forståelse for byen og dens problemer. Og jeg kan ikke se rettere, end at noget af denne gamle indstilling stikker hovedet frem i ovennævnte artikel.

Højskolen bør ikke gentage sine gamle fejl og lukke øjnene for udvikling og realiteter, hvor ubehagelige man end kan føle dem.

Konsekvensen heraf må så nødvendigt blive, at man hjælper de unge fra landet til en øget forståelse for de bymæssige forhold, og omvendt, at byeleverne gøres opmærksom på de vilkår, hvorunder landboere lever og arbejder.

Har man elever fra såvel land som by, er der glimrende muligheder for frugtbare diskussioner. Og der er stadig mellem de to parter mange fordomme og vaneforestillinger, som trænger til at blive brudt ned. Så grundig oplysning på dette område er stærkt påkrævet.

Og selv om hovedparten af ens elever kommer fra landet, kan man ikke hvad angår de bymæssige problemer nøjes med at holde sig til nogle principielle betragtninger. Der må graves dybere.

Samfundslæren rummer som undervisningsfag mange

muligheder, så mange, at det jo vil være umuligt at få det hele med — en vanskelighed, der først og fremmest rammer faghøjskolerne, hvad enten det nu er håndværk, idræt eller andel, man dyrker som speciale. Her er det stærkt begrænset, hvad man kan nå.

Men det bør alligevel ikke forhindre, at man foruden det mere principielle stof også finder tid til f. eks. at behandle højst aktuelle ting af inden- og udenrigspolitisk art. Dagens avis er i så henseende et glimrende udgangspunkt. (Forøvrigt ligger der jo også en betydningsfuld opgave i dette at drøfte aviser med eleverne. Mange unge læser aviser på en sørgelig overfladisk måde — hvis de overhovedet læser aviser.)

Det er fuldstændig rigtigt — som nogen måske vil indvende — at det ikke bliver højskoleelever, der skal fastlægge grænsen mellem Indien og Kina eller bestemme tidspunktet for et topmøde, men derfor er forholdene dem alligevel ikke uvedkommende.

Og de indenrigspolitiske begivenheder bør i endnu mindre grad være de unge uvedkommende.

Nu hævdes det ganske vist, at unge idag ikke er meget politisk interesseret. Og der er vel nok noget om snakken. Men har interessen mon været væsentlig større i tidligere tider? I hvert fald skal man, inden man prøver at besvare dette spørgsmål, gøre sig klart, at i klassekampens periode var de politiske problemer betydelig mere enkle og lettere at forstå, end de er idag.

At manglende interesse på længere sigt rummer en fare for folkestyret som sådan, skal der ikke megen fantasi til at forestille sig. Så det synes mig naturligt, om højskolen bidrog til at modvirke denne passivitet.

Og det så meget desto mere som de politiske ungdomsforeninger vist nok i nogen grad forsømmer en almen og saglig politisk orientering. Det er selvfølgelig fuldt tilladeligt at hverve tilhængere også blandt de unge til et bestemt politisk program. Men der er noget skævt i dette, at man ofte af rent milieubestemte grunde glider ind i en politisk

bås, inden man har gjort sig den ulejlighed at undersøge, hvad der bydes på fra anden side.

Ønskeligt vilde det også være, om man kunde bibringe de unge en mere kritisk indstilling over for partipolitikken, ikke den ordinære og billige, at »det er jo fup og svindel det hele«, men en kritik mod den argumentation, som præger megen politisk debat, og som trækker den ned på et for lavt plan.

Jeg tænker her bl. a. på usaglig polemik mod politiske modstandere. Eller forsøget på stadig at operere med slagord og begreber, som om vi endnu levede omkring århundredskiftet. Der er efterhånden kun ringe mening i at køre frem med de gamle travere: liberalisme contra planøkonomi, borgerlige contra socialister osv., eftersom udjævningen har sat sit stærke præg på samfundet, så f. eks. venstrefolk og konservative gladeligt tager imod alle velfærdsstatens velsignelser og ofte uden at blinke anmoder om yderligere statsgaranteret sikkerhed og beskyttelse — samtidig med at socialdemokrater er så borgerlige af indstilling som nogen og forlængst har kvittet Karl Marx.

Men de politiske ungdomsforeninger fortsætter stort set trøstigt at vandre i de ældre politikeres udtrådte spor, mens de udklækker lydige og farveløse partikandidater. Det lover ikke godt for en fornyelse af det politiske liv.

Den seneste udvikling i forholdet mellem Thorkil Kristensen og venstre kunde også være en rimelig anledning til sørgelige betragtninger over forholdet mellem partiet og den enkelte politiker, ensretning eller frihed, taktik eller saglighed.

En og anden vil måske synes, at vi nu er kommet lovlig langt væk fra højskolens opgave. Men det er ingenlunde tilfældet. At der ikke skal drives partipolitisk agitation, er så selvfølgelig, at det skulde være unødvendigt at sige det. Men målet må være en oplysning, der henter sit stof ikke blot fra ældre og nyere fortid, men også fra den nutid, som eleverne hører hjemme i.

Og i denne oplysning indtager samfundslære med fuld

berettigelse en særdeles fremskudt plads. Og jeg tror ikke på, at det er en ulv i fåreklæder, velfærdsstaten der byder og kræver. Tværtimod vil jeg mene, at dette arbejde — grebet rigtigt an — skulde have muligheder for at udvikle en sund og rimelig kritik, og bl. a. også en kritik mod vildskud i den velfærdsstat, som så mange har travlt med at gøre vrøvl over, men hvis goder de fleste dog uden tøven tager imod.

Det er et tillalende træk at være trofast mod gamle traditioner, men skal højskolen have nogen betydning for moderne mennesker, må den også vise forståelse for disse menneskers problemer og give dem en væsentlig plads i undervisningen.

Erik Brygmann.

OM AT UNDERVISE —

Af de visne blomsters frø skal nye opstå. —

Af de gamle gymnastikpionerers ideer og systemer skal nye opstå.

De opstod og blomstrer i dag i fantasifuld mangfoldighed. Nogle i rene smukke farver. Andre i forvirret rød-løshed.

Det gælder da for lederne om, at de ud af denne brogede mangfoldighed forstår at skille »klinten fra hveden«.

En leder bliver selvfølgelig aldrig et færdigt menneske. Hun må bestandig søge at dygtiggøre sig. Dels ved at forbedre sit eget øvelsesstof. Dels ved at søge på kursus for der at hente ideer og inspiration. Men hun må vogte sig for kritikløst at kopiere andres ideer og øvelsesvalg. Hun må først og fremmest bestræbe sig på at finde sin »egen melodi« — være sig selv.

Endvidere må hun gøre sig klart, at det drejer sig endnu *mere* om måden at lære fra sig på, om måden at være på, om måden at undervise på, end om selve øvelsesstoffet.

Lederen må evne, som den dygtige husmoder, at anrette god daglig mad, så det bliver til et festmåltid. —

Ja, de egenskaber, en dygtig leder og underviser skal være i besiddelse af, er mangfoldige som øvelsesstoffet.

Enkelte skal fremdrages:

Lederen skal være i besiddelse af et lyst og glad sind. Selve sindelaget er noget personligt og medfødt. Derimod kan og bør lederen skole sig selv til altid at være en glad leder. For timen skal — for at være en god time — være en glad time.

Hun skal evne at holde disciplin på en naturlig og venlig måde samt forstå at disponere sit stof, som er lagt til rette efter elevernes standpunkt. Hun må have et klart overblik over, hvor stor en del af timen, der må medgå til de forskellige punkter af dagsøvelsen.

Som en dygtig musiker må holde af musik for at kunne spille godt, må en leder holde af sine øvelser for at kunne undervise godt.

Hun må evne at forklare og forevise både kendt og ukendt stof så levende, at hun vækker stor lyst og interesse hos eleverne til at gå igang med øvelserne. Når dette er sket, bør hun gennem mimik, håndbevægelser, ros, opmuntring, vejledning, kontakt alle elever og derigennem sprede humør og arbejdsiver.

Det kan engang imellem være godt, hvis lederen pludselig i timen finder på et eller andet overraskende og dermed giver timen ekstra kolorit. Måske kan hun synge en kanon eller en glad lille sang med eleverne. Måske har hun noget aktuelt på hjerte, der har bud til alle elever.

Sidst, men mest, må lederen gennem sin undervisning vise, at hun holder af de mennesker, hun er betroet at undervise.

Ja, evner en leder — i store træk — at undervise sådan, da vil selv det enkleste føles festligt. Da vil selv det lille, men sunde frø, den lille, men gode ide, hun fandt på sin vej, gro og blomstre under personlighedens præg.

Strør vi frøkorn, hvor fremad vi går,
vil det blomstre en dag i vort spor.

(Kristian Østergård.)

Modtag hermed de bedste ønsker om en god jul og et held og lykke for det kommende år. Tak for breve og hilsener!

Jeres

Troels og Signe Troelsen.

ANTON BERNTSEN

En forstue lig var mit barndoms land
med gnistrende sole i gulvets sand.

» **H**an wa endda ett walkommen, da han sku komm.«
Sådan har digteren Anton Berntsens mor sagt adskillige gange. Hun var blevet 46 år gammel og imødeså fødselen med ængstelse, nervesvækket og tung i sindet, som hun allerede dengang var.

Anton Berntsen kom til verden den 26. august 1873 i Engum sogn, Vejle amt. Hans far, Bernt Laursen, var skrædder og spillemand og ejede et selvbygget bindingsværkshus, hvoraf kun halvdelen var beboelse. Resten var lade og kostald, for lidt landbrug måtte hjælpe på de kummerlige indtægter, som skrædderiet og musikken kunne give.

Trods fattige kår havde Anton Berntsen en lykkelig barndom. Hans redelige og gudfrygtige forældre gav ham gennem deres eksempel en retningslinie for livet.

Helt godt stod det dog ikke til helbredsmæssigt. Det var, som om den angst, der havde hvilet over hans moders sind før hans fødsel, var gået i arv, og han var tit plaget af onde og uhyggelige drømme. Lille og skrøbelig var han også. Det kneb for ham at være med i kammeraternes leg, da han kom i skole; men til gengæld gik det godt med de boglige sysler. Adgang til bøger i de sidste skoleår gav tilfredsstillelse for hans læsehunger, og nu blev der slet ikke tid til at lege.

Min ungdomstid blev en klostergang
med fastespiser og lykketrang.

Med konfirmationen var det slut med de trygge barndomsår. Livets krav og opgaver ventede, men hvilke? Anton Berntsen siger selv:

»Jeg var lille af vækst, og mine kræfter var små, derfor ængstedes jeg for, at jeg ikke ville kunne yde det, man ville kræve af mig.

Det skete dog til tider, at min mindreværdsfølelse måtte vige for hemmelige drømme om, at jeg med tiden skulle vise mig i besiddelse af evner til at udrette noget, som ingen havde ventet.«

Drømmene skulle blive til virkelighed, men først efter mange og lange prøvelsesår.

Efter et år ved landbruget kom Anton Berntsen i snedkerlære i Vejle hos snedkermester I. I. Jensen.

Det havde været hårdt for ham at klare arbejdet på landet, men det blev ikke meget bedre ved snedkerfaget, for arbejdstiden var fra seks morgen til syv aften. Ydermere havde mesteren, der ellers var en god og dygtig mand, ikke nogen forståelse af Anton Berntsens svagelighed, der i 17—18 års alderen, i forbindelse med stærkt legemlig vækst, ledsagedes af en ulidelig træthed, der gjorde det svært at udføre arbejdet så hurtigt, som det gerne skulle gøres.

Svendebrev fik han dog og en attest for særdeles god opførsel, men foreløbig var der ikke megen glæde ved det. Han var stadig så træt, udslidt og kortåndet, at han tabte vejret ved den mindste anstrengelse.

Et lettere arbejde måtte findes, og da en nystartet harmonikafabrik i Vejle havde brug for en mand, kom der en tid med et hverv, der passede ham og gav god fortjeneste.

Desværre brændte fabrikken og blev nedlagt. Et forsøg på selv at fremstille harmonikaer strandede på mangel af driftskapital, og han fik arbejde på en harmoniumsfabrik i Ringkøbing.

Vesteregnsens barske klima var mere, end han kunne tåle, og en lungesygdom, der senere viste sig at have været tuberkulose, gjorde det nødvendigt for ham at søge rekreation.

Livet havde også været for hårdt for ham. Skuffet kærlighed, ensomhedsfølelse, nervesammenbrud og natlige vildelsesanfald med frygtelige angstfølelser gjorde det hele håbløst.

Men dernæst fandt jeg en urtegård
med lægeplanter for hjertesår.

Anton Berntsen var nu blevet 28 år. Tage arbejde hos nogen mester turde han ikke, men ernærede sig ved at reparere violiner og harmonium. En opfordring til at bygge et nyt harmonium førte til start af en orgelfabrik, der fra en trang begyndelse voksede til en god og lønnende virksomhed.

En ung pige, Amalie Jessen, havde lovet at dele livet med ham, men han var betænkelig ved det, grundet på sin sygdom, der efterhånden var mere psykisk end fysisk, og han tog nu den store beslutning at lade sig indlægge på Middelfart Sindssygehospital for at få en ende på det.

En lykkedrøm i en elsket favn
gav manden bod for den unges savn.

Opholdet hjalp, han vendte tilbage til Vejle og blev den 12. februar 1909 gift med sin Amalie.

Orgelfabrikken gik stadig godt, og det var lykkelige år for dem.

Men dagen skifter med sol og sky,
og hjertesorgen blev gæst påny.

En lille dreng blev født, skrøbelig og svag var han og døde kun seks måneder gammel.

Du var så syg, min kære dreng,
din pande duggedes af sved,
jeg knæled ved din barneseng,
hvor du med døden stred.

Jeg bad til Gud en ydmyg bøn
om hjælp for dig, min dyre skat,
jeg hviskede sagte: Lille søn! --
da åbnede sig dit øje brat.

Med hjertet ramt af dødens pil,
 med dødens bleghed om din mund
 du så på far — et kærligt smil
 du gav mig i din sidste stund.

En datter, der blev født 1918, gav påny hjemmet et nyt og rigere indhold, og det blev forundt dem at holde sølvbryllup.

En krans af minder, et navn i sten
 nu vidner om kærlighed til een.

I juli 1937 døde Anton Berntsens elskede hustru. Hans datter blev nu hos ham, og de hjalp hinanden med at bære sorgen og savnet.

Og nu er mit liv som en ventesal,
 jeg lytter efter et afgangssignal.

Og afgangssignalet kom den 16. februar 1953. Anton Berntsen var da 79 år gammel.

Dette er blevet til en levnedbeskrivelse, men uden at kende hans liv, kan man heller ikke forstå ham som digter.

Han blev en gammel mand, han var meget plaget af sygdom, der mere gik ud over sindet end legemet. Sygdommen har nok hæmmet på mange måder, men også på andre måder fremmet hans udvikling.

Den tid, han tilbragte på hospitaler, var ikke spildt, den gav tid til at lade det indre liv vokse og gav lejlighed til at gøre iagttagelser. Når mennesker er syge og i nød, falder masken, man føler dybere og mere sandt, og man ser dybere i andre menneskers sind; man forstår bedre de andres tænkemåde.

Anton Berntsens sind var ikke sygt på den måde, at han udmalede sig og skrev om det onde og stygge i tilværelsen, tværtimod viser hans digtning en indleven i den jævne mands tænkemåde, og det er altid det dybtfølte og gode, han trækker frem.

Men han kunne godt revse mennesker med onde tanker, og sladdereren var ham så inderligt imod.

Han følte sig i pagt med naturen, og ingen kunne som han fryde sig over dens liv i stort og småt.

Anton Berntsen var over 40 år, før han dristede sig til at udgive nogle digte. Det var efter opfordring af folke-minde-samleren Evald Tang Kristensen, og det var også ved hans hjælp, at Anton Berntsen fandt sit felt: det fortællende digt i jydsk bondemål.

Et eksempel herpå er: *Mi nååbo, Pe sme*. Her fortælles om *Pe sme*, der ikke bryder sig om blomster, fugle, musik og alt det kønne i verden, for det er ingen nytte til, hvortil der svares:

A tøgges ett, verden wa te å hold ud,
 hwes ett åld de kjønn wa wos giwwen a Gud;
 men tænk, om wo juer håd wan skavt a Pe sme,
 så trow'r a, de kjønn håd ves ålde wan te!

Mange digtsamlinger har Anton Berntsen fået udgivet, og de er læst, forstået og elsket af mange mennesker.

Hans sidste »Awtensææd« slutter med en samling epigrammer, der til fulde viser, hvor klog en mand han var, og de er samtidig en prøve på hans livsvisdom.

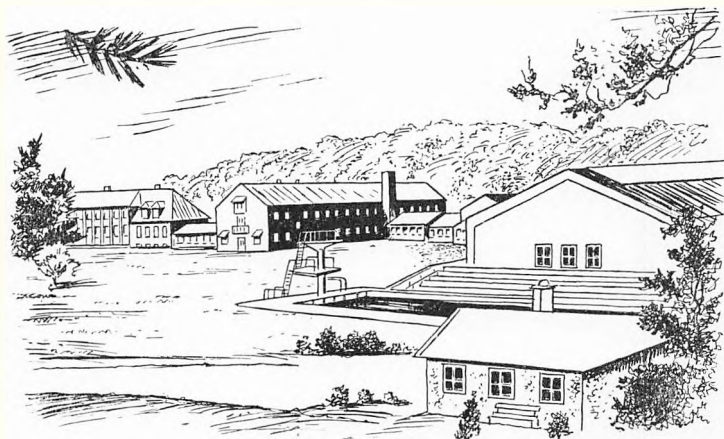
Fattig er den, der har mistet sin ven,
 det sker, at et hjerte af sorg må briste,
 men fattigst af alle er dog den,
 der ikke har nogen ven at miste.

Det var et eksempel blandt mange, mange andre. Muntre og alvorlige, men allesammen med stor livserfaring som baggrund.

Anton Berntsen slutter med følgende undskyldende digt:

Lidt akavet jeg til verden kom
 og kunne ej straks protestere;
 nu beder jeg om en skånsom dom,
 jeg skal aldrig gøre det mere!

Birte Thomsen.

KÆRE GAMLE ELEVER

Det er så det første arbejdsår med alt det nye taget i brug, jeg her skal berette om. Jeg tror, det har været spændende og interessant for I gamle elever at have været med i alle vore problemer med at få skolen frem til det, den er i dag.

Jeres interesse har været en drivkraft, og vi håber på fortsat medleven i årene, der kommer.

1958 var året, hvor vore drømme gik i opfyldelse. 1959 har været et arbejdsår, der har været præget af hverdagen. Det har ikke været mindre slidsomt, for det var jo samtidig et prøveår, hvor omstillingen fra små til større forhold skulle finde sted.

Den store skole og den forøgede elevtilgang har på flere måder givet forandringer.

Større medhjælp var nødvendig ikke alene på grund af vore lange kursus, men også fordi vore korte kursus har fået et omfang, som vi egentlig ikke havde ventet.

Knud, der nu er inspektør, varetager stort set sine gamle funktioner plus adskillige nye. Han har afgivet regnskab m. v. til forretningsfører Viktor Nielsen, der også

Vore dygtige piger.

har andre opgaver i administrationen af dette, nu ikke helt lille, foretagende, der hedder Den jyske Idrætsskole.

Kaj Møller er fortsat varmemester og altnuligmand, og Eickhardt er stadig en trofast medhjælper, der holder det udendørs i fin orden. Der har Ole Olsen også været beskæftiget, indtil han fornylig skiftede til et job, der kan give bedre muligheder i fremtiden. Ole har nu været gift i 1½ år og har en søn. Tiden går, vi mindes tydelig, da han som feriedreng kom her til skolen for senere efter sin konfirmation at blive her hos os.

Agnes er nu køkkenchef, hun er på en storartet måde vokset med opgaven og har på sin stilfærdige facon klaret de problemer, der må følge, når 200—270 mennesker skal bespises godt.

Cand. teol. Erik Brygmann hedder vor nye højskolelærer, der sammen med gymnastiklærer Poul Bødker var lærerstabens fornyelse på vinterskolen. Endvidere blev der nu også arbejde for Signe Troelsen og Ellen Hess samt Birte Thomsen med vinterholdets piger, og pastor Rud. Münster fra Høver havde ugentlige foredrag med hele holdet.

Lærerstaben.

Således rustet gik vi igang med vinterskolen, der indeholdt det nye, at vi for første gang havde fællesskole med drenge og piger.

Tiden til jul bød som vanlig ikke på de store begivenheder, men vi kunne konstatere, at de to måneder havde været en god start, der lovede godt.

Den 4. januar samledes vi igen, og nu kom der en tid med mange gode oplevelser, som jeg kort skal nævne.

Det, jeg først vil omtale, er vore gode underholdningsaftener med meget afvekslende programmer, selv lærerstaben måtte i aktivitet, jeg tror med afgjort succes.

Dernæst vore mange gæster med helt fine ting på programmet: D. I. F.s chefinstruktør Axel Bjerregaard: Konditionsgymnastik m. m. D. B. U.s landstræner Arne Sørensen: Foredrag om sine oplevelser som fodboldspiller. Kaptein Nygaard: Folk og Værn. Foredrag og film. Oberstløjtnant Niels Holst Sørensen: Jetpiloternes arbejde og film. Niels Fenger: Film og foredrag om Den gamle Hærvej. Skoleinspektør Meta Pedersen: Lysbilledforedrag om sin tid som lærerinde i U. S. A. Myrna og Palle Frederiksen:

Instruktion og præsentation i moderne dans. Jørgen Bitsch: Film Tampaia. Lærer Reumert Rasmussen: Film Les Locandones. Højskolelærer Kr. Killemoser: Vandrebibliotek og foredrag. Redaktør Sven Hansen: Film om Australien. Overbibliotekar Knudsen: Foredrag om bøger og biblioteksvæsen. Tage Albertsen: Foredrag om fordele ved at spare.

En fin liste, ikke sandt? Og hvad, der var det bedste, er svært at sige. Om det var Meta Pedersens humørfyldte og kloge foredrag, Holst Sørensens spændende beretning, Sven Hansens skønne film eller? — nej, det var altsammen gode oplevelser, som vi tænker tilbage på med glæde.

Idrætslig var det jo håndbold, der dystedes i med gæster fra politiet og Vejle Idrætsforening. I fri idræt konkurrerede vi indbyrdes og opnåede mange fine resultater, ligesom idrætsmærkeprøverne klaredes med bravour.

Tre af vinterens begivenheder må dog omtales lidt nærmere:

Den første er fastelavnsfesten, som efter nogle års pause igen blev holdt til elevernes store glæde. Det er store forberedelser, der skulle gøres, men resultatet blev også derefter.

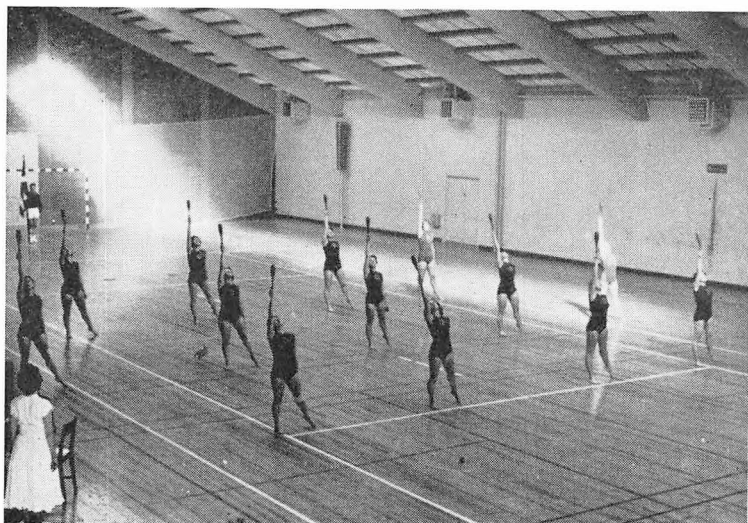
»Kusiner og fætre« var mødt frem i stort tal, og vi slog katten af tøndens, kårede konge og dronning under stor festivitas, legede muntre lege under Signes ledelse, opførte den helt store udstyrsfestrevy, og så var der dans bagefter til ud på de små timer.

Den anden var turen til Høver kirke, hvor pastor Münster holdt et meget interessant foredrag om kirken og dens historie, hvorefter vi fortsatte til Jelling kirke med gravhøje og runestene, og vi sluttede med at gennemvandre et interessant stykke af Den gamle Hærvej.

Den tredje begivenhed, jeg vil omtale, er forældredagen. En sådan har vi aldrig før afholdt, mest grundet på vore trange forhold, men nu var dette i hvert fald ikke nogen undskyldning. Det blev en god dag, og forældrene udtalte deres glæde over at være med.

Nu er sådan en dag vel altid sikker på succes, for det er kun naturligt, at børnene altid vil vise sig fra deres bedste side, og forældrene vil også gerne se, hvad børnene arbejder med, og hvordan livet leves.

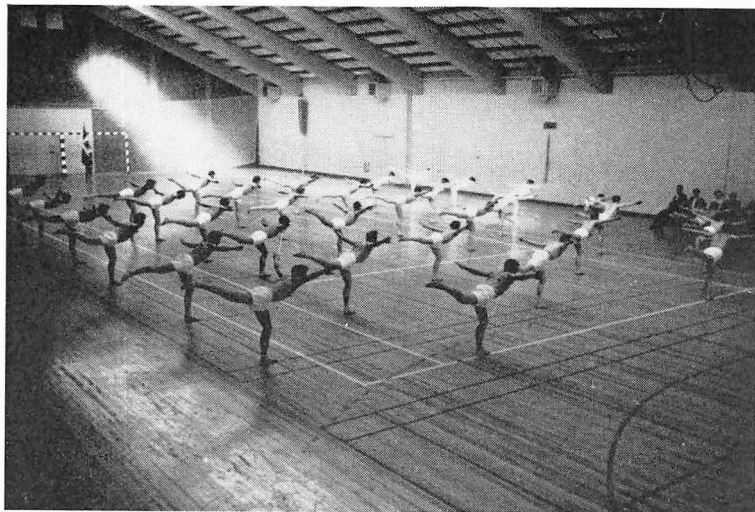
Programmet bød på foredrag af Søgård, dernæst gymnastikopvisning. Efter en sangtime fortalte redaktør Sven Hansen levende om det skønneste land i verden og viste os

sin dejlige film: »Jeg tror, der er skønnest« som en tak for, at hans australske niece havde fået lov til at tilbringe en tid her på skolen. — Selv tak, Sven Hansen.

Hyggeligt samvær med folkedans, menuetdans og forskellig underholdning sluttede dagen.

Det er også rart for os at få kontakt med forældrene,

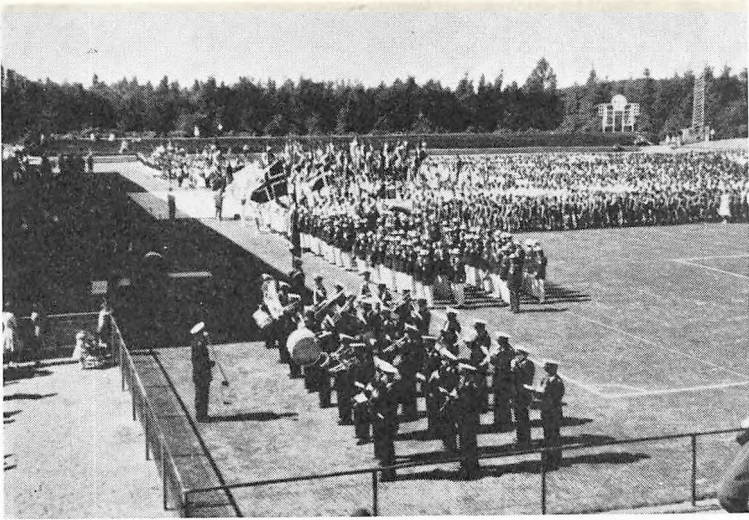

og jeg benytter lejligheden til at takke dem, fordi de vil betro os deres børn.

Det var med stor forventning, vi havde set denne vinter

i møde, om det nu kunne lykkes for os at give vor hidtil største elevflokk den samme koncentrerede undervisning og fastholde dem i et godt kammeratskab. Vi tror, det lykkedes.

3. maj — sol — sommerpiger og glade smil, det hører sommerskolen til, og i år var der til overflod af det hele.

Ja-ja. Jeg ved godt, at der kunne trække en enkelt tordensky op forårsaget af for megen travlhed og uro. Men da den kommer igen hvert eneste år, fordi der er så meget, der skal nås på tre korte sommermåneder, så ved vi også, at den svinder lige så hurtigt igen, særlig hurtigt hos den dejlige flokk piger, vi havde fået at arbejde med.

Vi havde vore gode underholdningsaftener sammen og så gode film, men så mange gæster, som vinteren bød på, havde vi ikke, for tid var der ikke for meget af, og den skønne sommer bød os udenfor i det frie, så snart der bød sig en lejlighed.

Der var dog noget, som må fremhæves:

Dansk Gymnastik Forbund fyldte 60 år og indbød til et stort landsstævne i Odense. Vi ville med, ikke som deltagere, men som interesserede tilskuere, og vi fik en masse fin gymnastik at se, og det blev en meget stor oplevelse.

Ved Ladbyskibet.

Vi overnattede hos gæstfrie mennesker på Den fynske Husmandsskole, og jeg siger tak til dem, fordi de med kort varsel klarede god indkvartering for os.

Se lidt på Fyn skulle vi også ved samme lejlighed, og en rundtur på Nordfyn med et kig på Ladby-skibet afrundede et par gode dage.

Elevmødet får I ikke noget større referat af. I kender stort set programmet, og det afveg ikke meget fra tidligere års.

Vi havde nu svømmebassinet, vi kunne variere med, og Birte og pigerne havde gjort sig umage med en vandballet. Morsomme ting kan altid laves, når der er en masse vand til rådighed.

Vi fik også vor sædvanlige gode og samlede afslutning, men der var alligevel noget, der savnedes.

Sidste års elevmøde i forbindelse med indvielsesfesten var jo noget helt for sig selv, men vi burde allerede den gang have kunnet indse, at det vigtigste ved mødet, dette at gamle elever rigtig får lejlighed til at være sammen, blev forsømt.

Derfor har vi besluttet lørdag aften at arrangere noget helt specielt for I gamle elever, som jeg tror, I vil blive meget glade for.

Hvad det bliver, skal jeg ikke røbe, men blot fortælle,

Deltagerne i svømmeballetten.

at det kun er gamle elever og skolens tidligere og nuværende lærerkræfter, der får lov at være med.

Også sommerpigerne havde deres forældredag. Det blev i nogen grad elevmødedagens program, der gik igen, men hvor var det en dejlig dag.

Når pigerne fra 57 hører, at vi som afslutning på som-

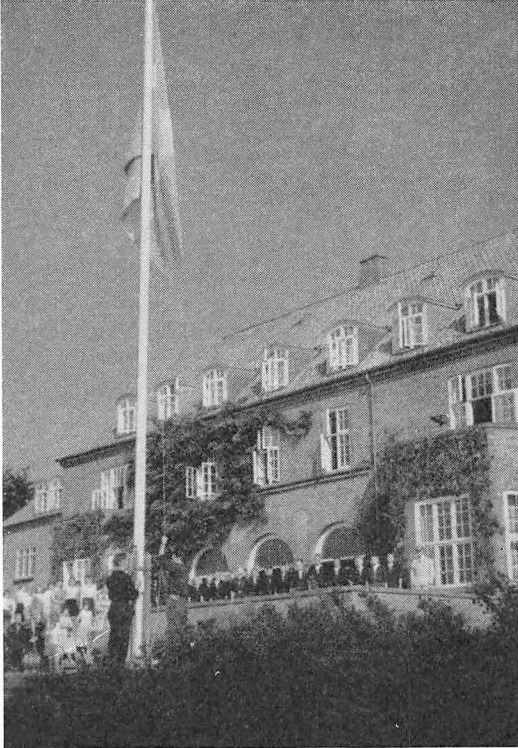
merskolen havde en tur til Sydfyn med overnatning på J. Lauritzens Søfartsskole, bliver de grønne af misundelse.

Vi blev hjertelig modtaget af forstander Villy Eisfelt og frue og af de unge søfartselever, der ikke sparede på anstrengelserne for, at vi kunne have det rart. Vi forsøgte af bedste evne at kvittere med et par små opvisninger ude på den grønne plæne med en skøn aftenhimmel og Svendborgsund som flatterende baggrund.

Det var ikke nemt at løsrive sig fra dette skønne sted, men vi skulle videre på farten, og med en hjertelig tak til vore gæstfrie værter drog vi over Lillebælt til Sønderjylland.

helt over til Vestkysten, hvor Ria Bocks far havde formidlet endnu en stor oplevelse for os i Bredebro.

Først havde vi været ved grænsen ved Rudbøl og stukket det ene ben over i Sydslesvig. Her blev vi overrasket af en

Flaghejsning på Søfartsskolen.

lordenbyge. Nu havde det jo ikke regnet i flere måneder, og kan I huske, at vi ligefrem nød at blive våde?

Regnen kørte vi ud af på vor vej mod nord, men i Bredebro overraskede den os igen. Ih, hvor det øste ned, og de gode folk i Bredebro vidste ikke, om de skulle være glade eller kede af det, altså for vor skyld. Vi var dog glade for, at der endelig kom den regn, der savnedes så stærkt.

I hast blev det bestemt, at vore opvisninger skulle foregå i skolens nye fine gymnastiksal i stedet for på stadion, og vi fik hjerteligt bifald fra den fyldte sal.

Min kone og jeg blev indkvarteret det bedste sted og fik

Efter vel overstået håndbold dommerekamen.

den bedste forplejning. (Underligt nok! — Det samme sagde alle pigerne om deres værter.)

Hjertelig tak fra os alle til de gæstfrie mennesker i Bredebro.

Afslutning — en enkelt tåre! Farvel og på gensyn til vore søde sommerpiger og en dejlig sommer.

Et efterår med kursustravlhed uden et eneste pusterum er vel overstået, og nu er der igen et hold unge piger og mænd på skolen; vor syttende vinterskole er i fuld gang. Og vi føler os godt tilpas ved tanken om nogle måneder med unge, der vil noget.

En levende ungdom på godt og ondt, som vi tror på. Måtte det være os forundt at kalde på alt det bedste hos dem.

Modtag hermed vore bedste ønsker for julen og det nye år.

Jeres

Bjarne, Birte, Ingrid og Svend Aage Thomsen.

Nuværende og tidligere læxepersonale ved Den tyske Idrætsskole ønsker herigen- nem at sende gamle elever de bedste ønsker for julen og det nye år.

En ekstra hilsen sender Knud Thomas- sen fra hospitalet, hvor han tilbringer julen med at pleje et brækket ben.

SKOLENS KURSUSVIRKSOMHED

Det lå i luften, at denne kursussæson måtte blive den største, vi endnu havde haft. Nu havde vi bygningerne til rådighed, forespørgslerne strømmede ind, og vi gjorde, hvad vi kunne for at huse alle, som ville hertil. Det lykkedes ikke helt, vi måtte sige nej til en del kursus, skolen var navnlig i ferietiderne ganske overfyldt. Største rykind havde vi i påsken, hvor vi var 270, i sommerferietiden havde vi en belægning på op mod 240. Vi måtte spise i to hold, men takket være vort flinke køkkenpersonale, der tog besværet med godt humør, så gik det alt sammen godt.

Det ligger jo således for skolen her, at når andre holder fri, har vi allermest travlt. Ikke alene ferietiderne, men hver eneste weekend har været oplaget året igennem.

Et utal af foreninger og enkeltpersoner har gjort os den glæde at aflægge besøg. Lokale idrætsforeninger har benyttet vor gymnastiksal, idrætshal og svømmebassin. Sidstnævnte har også været i flittig brug til skolesvømning i sommerferien.

Det har været et travlt, men et dejligt år. De tilpasningsvanskeligheder, som måtte komme sidste år, var nu overstået, derfor kunne vi bedre overse det hele. Jeg skal heller ikke nægte, at den vidunderlige sommer var en god hjælper, det er nu dejligt, når man kan færdes udendørs ind imellem. Jeg skal love for, at vort herlige svømmebassin blev flittigt benyttet, jo, der var liv og glade dage.

Egentlig begyndte kursussæsonen allerede mellem jul og nytår, hvor vi havde Dansk Bordtennis-Union med et kursus for unge spillere, et tilsvarende havde Dansk Bad-

minton-Forbund. Med disse to iberegnet tror jeg, vi har sat en foreløbig sæsonrekord, 93 kursus med ialt 4134 deltagere.

Når jeg siger foreløbig rekord, skyldes det, at jeg ikke tror, der kommer flere i det kommende år. Vi kan ikke forsvare at blive ved med at overbelægge skolen på visse tider i den grad, vi har gjort det i år. På den anden side er der tegn på, at det godt kan lade sig gøre at fordele kursus over hele året, det tyder de mange forespørgsler på, vi har fået.

Og her er så kursuslisten:

Januar:

- 10.—11. Jysk Boldspil Union. Trænerkursus.
- 13.—17. Dansk Boldspil Union. Konditionskursus.
- 31.—1/2. Ribe Amts Gymnastikforening. Håndboldkursus.

Februar:

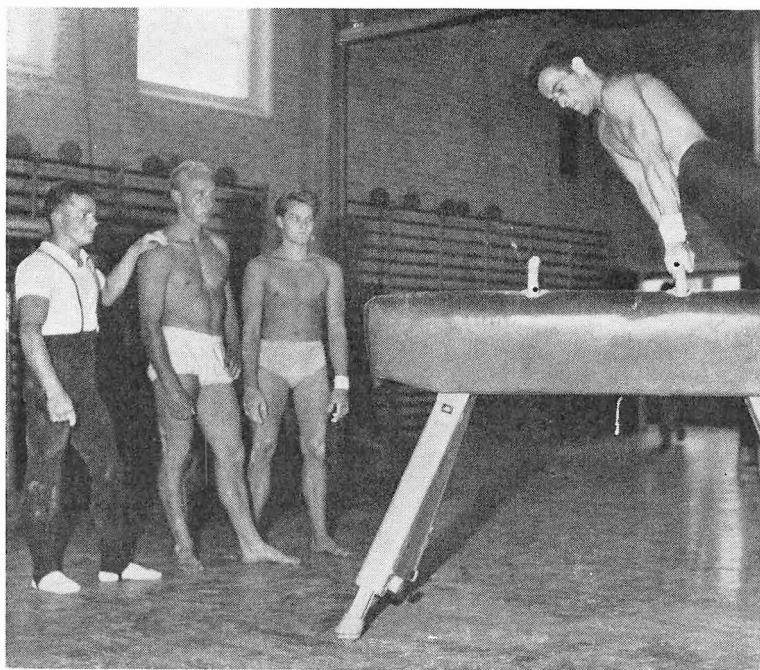
- 9.—14. De danske Gymnastikforeninger. Lederkursus i atletik.
- 14.—15. De danske Gymnastikforeninger. Formandsmøde.
- 23.—28. Danmarks Sportshandlerforening. Medhjælperkursus.

Marts:

- 14.—15. Jysk Atletik Forbund. Instruktionskursus.
- 22.—30. Dansk Athletik Forbunds atletikpåske.
Dansk Orienterings Forbund. Påskelejr.
Odense Cykelbane-Club. Træningslejr.
Arbejdernes Bicycle-Club. Træningslejr 1.

April:

- 1.—4. Forsvarets Civilundervisning, Aalborg. Gymnastik- og idrætslederkursus.
- 10.—12. Idrætsmærkekursus.
- 18.—19. Vejle Amts Gymnastikforening. Dommerkursus.
- 18.—22. Forsvarets Civilundervisning, Haderslev. Gymnastik- og idrætslederkursus.
- 18.—19. Dansk Forening for Rosport. Kursus for ungdomsledere.
- 24.—26. Dansk Gymnastik Forbund. Træningslejr.

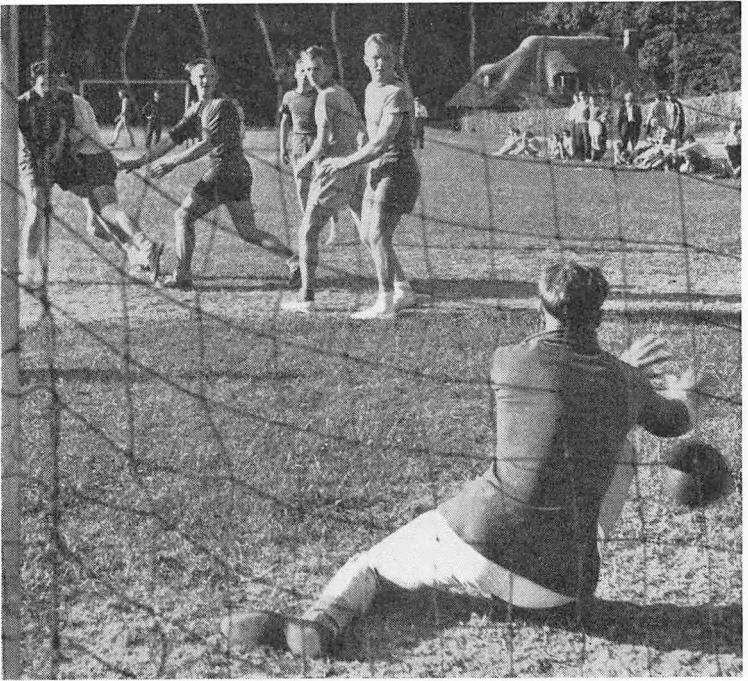

Maj:

- 2.—3. Det danske Lejrpladsudvalg. Lejrpladsmøde.
- 6.—7. Jysk Boldspil Union. Udvalgte junior- og ynglinge-
hold.
- 16.—18. Dansk Håndbold Forbund. Fællestræning i mark-
håndbold.
- 23.—24. D. D. S. G. og I. Amsidrætsinstruktørmøde.
- 24.—⁶/₆. Vejle Handelsskole. Kursus for defektricer.
- 30.—31. Jysk Håndbold Forbund. Instruktionskursus for
kvinder.

Juni:

- 7.—20. 14 dage på højskole. Feriekursus.
- 21.—28. Dudde Bidstrup. Ferie-gymnastikkursus.
- 22.—⁶/₇. Arbejdernes Bicykle Club. Træningslejr 2.
- 26.—³/₇. Dansk Athlet-Union. Juniorkursus.

27.—¹/₇. Jysk Svømme Union. Instruktionskursus og træningslejr.

28.—¹/₇. Dansk Boldspil Union. Instruktionskursus 3.

Juli:

4.—8. Dansk Boldspil Union. Instruktionskursus 1 og 2.

5.—12. Dansk Arbejder Idræt. Håndboldkursus for kvinder.

5.—11. 3. Drammens spejdergruppe. Tellelejr.

5.—18. Drammens Tennisklub. Træningslejr.

8.—12. Dansk Boldspil Union. Instruktionskursus 2.

12.—18. Dansk Boldspil Union. Talentkursus.

12.—18. Dansk Arbejder Idræt. Håndbold- og fodboldinstruktion for drenge.

18.—19. Elevmøde.

- 19.—23. Finske Orienterere. Træningslejr.
 19.—23. Svenske Orienterere. Træningslejr.
 19.—26. Dansk Bord-Tennis Union. Instruktionskursus.
 20.—25. Norske Orienterere. Træningslejr.
 20.—24. Dansk Boldspil Union. 2 instruktionskurser 1.

DDGs formand Erik Knudsen.

- 26.—²/₈. Svenske Orienterere. Træningskursus.
 26.—²/₈. Dansk Håndbold Forbund. Instruktionskursus for kvinder.
 26.—²/₈. Frederiksberg Idrætsforening. Håndboldkursus.
 26.—²/₈. Købmandsskolens Idrætsforening. Håndboldkursus.
 26.—²/₈. Sandefjord Boldklub. Træningslejr.

August:

- 2.—9. Holstein-Kiel Sportvereinigung. Fodboldinstruktion.
 2.—5. K. R. Island. Fodboldinstruktion.

- 2.--5. Jysk Bord Tennis Union. Træningslejr.
- 2.--8. Jysk Amatør Bokse Union. Kursus for instrukt. 1.
- 7.—9. Dansk Skolescene. Tillidsmandsmøde.
- 9.—11. Dansk Badminton Forbund. Dommerkursus.
- 9.—16. Dansk Badminton Forbund. Instruktørkursus.

DIF's formand, lrs. Leo Frederiksen.

- 9.—15. Jysk Amatør Bokse Union. Kursus for instrukt. 2.
- 9.—16. T. U. K. Kursus i varekundskab og kundebetjen.
- 12.—16. Forskoleseminariet, Vejle.
- 15.—16. Jysk Boldspil Union. Dommerkursus.
- 16.—22. Jysk Amatør Bokse Union. Kursus for instrukt. 3.
- 16.—23. Dansk Aften- og Ungdomsskoleforening. Kursus for kjølesyningslærereinder 1.
- 16.—30. Dansk Athlet Union. Seniorkursus for brydere og trænere 1.
- 23.--29. Dansk Aften- og Ungdomsskoleforening. Kursus for kjølesyningslærereinder 2.

- 23.—30. Dansk Athlet Union. Seniorkursus for brydere og trænere 2.
 23.—30. Skolens Oldboys-kursus.
 29.—30. Dansk Gymnastik Forbund. Olympiadetræning og dommerkursus.

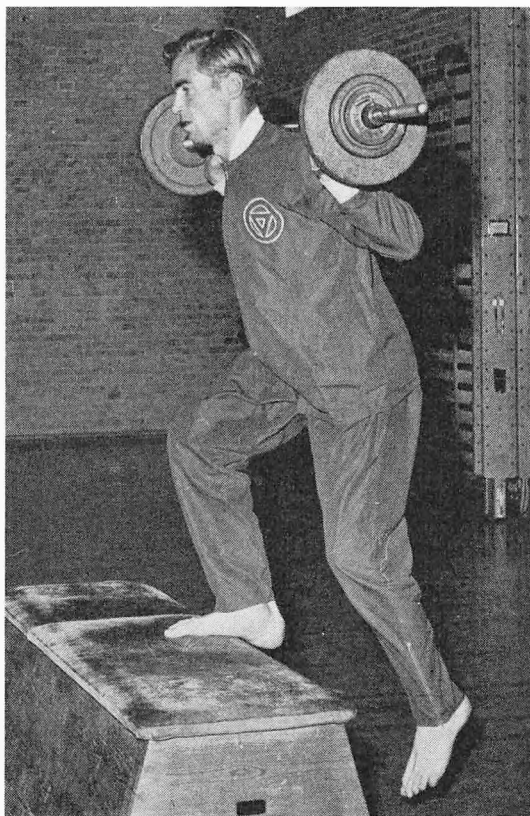
Lis Harlel og Gunnar Nu.

September:

- 11.—13. De yngre bogtrykkere. Efterårsstævne.
 19.—20. De danske Gymnastikforeninger. Årsmøde.
 20.—22. Folkeskolernes atletikfinalestævne.
 26.—27. Dansk Idræts Forbund. Olympisk weekend.
 27.—29. Dansk Seminarie Idræts finalestævne.
 30.—⁴/₁₀. Husum-Ejderstedt. Atletikkursus.

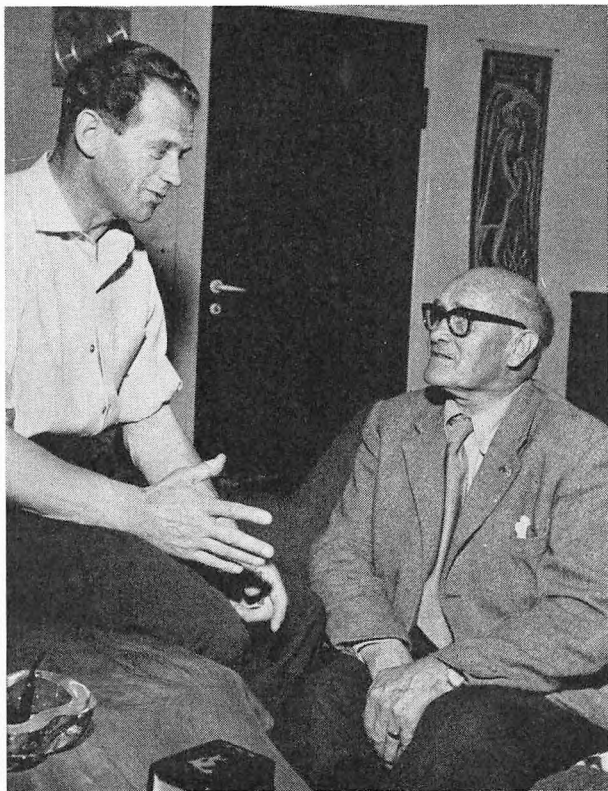
Oktober:

- 3.—4. Forebyggende Børneværn og Dansk Børnehaveråd.
Weekend-stævne.
- 3.—4. Dansk Volleyball Forbund. Instruktionskursus 1.

Circuittræning.

- 5.—9. Forsvarets Civilundervisning, Haderslev. Gymnastik- og idrætslederkursus.
- 5.—9. Orienterere fra Schweiz. Træningslejr.
- 10.—11. Dansk Basketball Forbund. Weekend-kursus for seniors.
- 12.—17. Nordisk sportsjournalistmøde.

- 17.—18. Dansk Volleyball Forbund. Instruktionskursus 2.
 17.—18. Esperantisternes karavanefest.
 18.—25. Esperantokursus.
 18.—20. Aarhus idrætsklub »Fremad«. Håndboldkursus.

Sophus Nielsen og jeg drøfter kursusbinder.

- 20.—25. Danmarks Sportsfisker Forbund. Juniorkursus.
 24.—25. Dansk Gymnastik Forbund. Lederkursus. Sydkr.
 31.—¹/₁₁. D. D. S. G. og I. Weekend-kursus for gymnaster og instruktører.

November:

- 7.—8. Dansk Volleyball Forbund. Instruktionskursus 3.
 14.—15. Dansk Basket-Ball Forbund. Weekend-kursus for juniores.

- 14.—15. Arbejdernes Radio- og Fjernsynsklub. Kredskursus og årsmøde.
21.—22. Dansk Gymnastik Forbunds Sydkreds. Lederkursus.
21.—22. Kooperativt Fællesforbund. Studiekredskursus.
28.—29. Dansk Athletik Forbund. Repræsentantskabsmøde.

December:

- 5.—6. Dansk Gymnastik Forbund. Instruktionskursus.

Vi siger hjertelig tak for samarbejdet i det forløbne år og bringer samtidig de ledere, instruktører og forbund, der har befordret disse kursus afholdt på Den jyske Idrætsskole, vor bedste tak for venlighed og god forståelse.

Vi glæder os til gensynet i det nye år og ønsker en rigtig glædelig jul og et godt og frugtbringende arbejdsår i 1960.

Ingrid og Svend Aage Thomsen.

NYT FRA GAMLE ELEVER

Alaska, det store land.

Mon ikke de fleste danskere, når de hører Alaska blive nævnt, uvilkårlig kommer til at tænke på vældige bjørne, endeløse is- og snemarker, på pelsjægerens farlige og ensomme liv i ødemarken. Måske vil een og anden også komme til at tænke på guld i denne forbindelse.

Hvem har ikke hørt Peter Malberg synge: »Så tog jeg til Alaska, og fandt en bunke guld«. Og der har virkelig været, og er stadig for den sags skyld, guld i Alaska. Da den store guldfeber rasede omkring århundredskiftet, strømmede eventyrere fra hele verden til Alaska og det nordvestlige Canada. Høs dem alle levede menneskets gamle, men dog stadig unge drøm: At vinde rigdom i en fart. Nogen få fandt, hvad de søgte, det store flertal ikke.

Navne som Fairbanks, Nome og Klondyke vil mange sikkert nikke genkendende til, efter måske engang at have læst om disse steder i Jack Londons vidunderlige bøger.

Kendskabet til Alaska, Skandinaviens store genbo på den anden side af Nordpolen, er vel ikke ligefrem overvældende her i Danmark, selv om landet vel nok ligesom er kommet os på lidt nærmere hold, efter at SAS's nordpolsrute blev oprettet med Anchorage, den største by i Alaska, som mellemlandingssted.

Her skal fortælles lidt om indtryk og oplevelser under mit femårige ophold i »Det yderste Vesten«. Men først lidt orientering i almindelighed om Alaska.

Alaska er så langt fra kun is og sne, også så langt mod nord bliver det sommer. Og er den arktiske sommer end kort, så er den så smuk, måske endda smukkere, end nogen sommer jeg har oplevet i Danmark. Efter den lange vinter er man vel også særlig glad, når isen på elvene og søerne bryder op, sneen smelter og birketræerne grønnes. Det går så stærkt det hele, når det først kommer i skred, naturen har travlt efter den lange hvilepause.

Men Alaska er ikke et land for svage naturer. Her er endnu ikke overbefolket eller overciviliseret, her lever pionerånden stadig, som den må gøre det, hvor mennesker lever i nær kontakt og stadig kamp med de elementer i naturen, der dels betinger, dels truer deres eksistens.

Nu skal man ikke tro, at alle Alaskas beboere lever i ødemarken under primitive former, for det er langtfra tilfældet, men mange gør, nogen fordi deres arbejde medfører det, men mange andre også simpelthen fordi de kan lide det frie, ukomplicerede liv i den storslåede natur.

At leve på denne måde virker naturligvis betydelig mere tillokkende på mænd end på kvinder. Selv om der er undtagelser, er der ikke mange hvide kvinder, der vil bytte den trygge tilværelse i byerne med det hårde og farefulde liv i vildnisset. Derfor har mange hvide fiskere og pelsjægere da også taget sig hustruer fra de lokale indianer- eller eskimostammer, og bedre partnere til livet under primitive former kan ikke tænkes. Disse kvinder har jo fra helt små været vant til at leve under de forhold, som naturen under de skiftende årstider byder på.

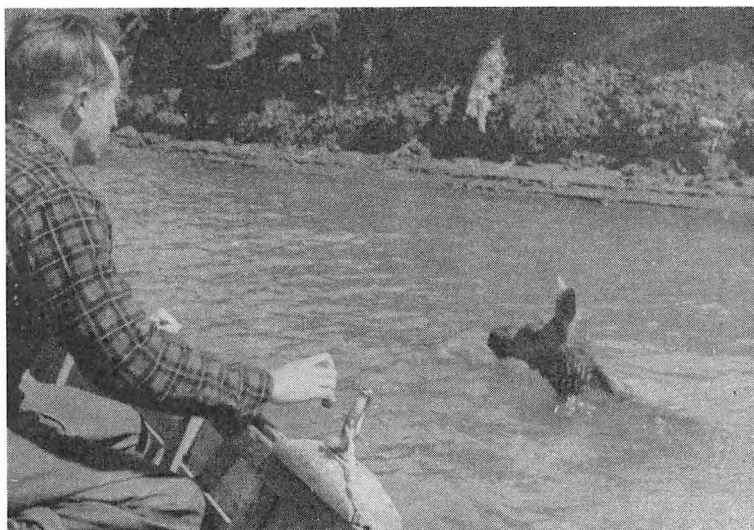
Alaska har rige ressourcer.

Over een billion dollars er udvundet i guld, kobber, sølv, kul, bly, tin, platin og kviksølv. Guldfeberens dage er ovre, men alligevel udvindes der guld for 8 millioner dollars om året, hvilket er mere end den samlede købesum for hele landet, da Rusland i 1867 solgte Alaska til USA. For det var russerne, der oprindelig koloniserede landet, hvilket stadig spores i de mange russiske stednavne på landkortet. Også de mange kirker med de ejendommelige, løgformede kupler, som den russiske ortodokse kirke har opført, minder om tiden, da russerne var herrer i landet. I 1867 solgte russerne imidlertid Alaska til De forenede Stater for den latterlig lave sum af 7,2 mill. dollars. Mon ikke det kan kaldes alle tiders godtkøb.

Værdien af pelsværk og de fantastiske laksefangster i Alaskas farvande repræsenterer hvert år yderligere en værdi af adskillige mill. dollars. Så godt som hele den sydøstlige del af landet, hvor der året rundt er megen nedbør, er skovklædt. At det ikke er småarealer, det drejer sig om, vil man forstå, når man hører, at Tongass National Forest dækker 12 mill. tdr. land. Disse vældige træmængder er først i de allerseneste år så småt begyndt at blive udnyttet.

Der er også mennesker i Alaska, hele 210.000 endda. Af dem er mange nykommere, hvilket er meget naturligt, da befolkningstallet er tredoblet indenfor de sidste seksten år.

Denne næsten eksplosive vækst begyndte først rigtig at tage

En mærkelig fisk.

fart under sidste verdenskrig, der dramatisk understregede Alaskas strategisk vigtige beliggenhed som USA's yderste forpost mod vest og dermed den nærmeste genvej til Japan. Således var to af øerne i øgruppen Aleuterne, Kiska og Attu, besat af japanerne i 1942 og 43.

Militære baser blev bygget mange steder i Alaska, og samtidig betød flyvemaskinens stigende anvendelse som transportmiddel, at landets kolossale udstrækning, der indtil da havde været et handicap for dets videre udvikling, nu ikke mere frembød så store vanskeligheder.

Som eksempel kan nævnes, at turen fra Fairbanks til Nome, som i dag tager 3 timer med fly, om vinteren tog ca. 4 uger med hundeslæde.

Bygningen af The Alcan Highway (Alaskavejen) har også gjort meget til at eliminere ulemperne ved Alaskas isolerede beliggenhed. Denne 2960 km lange landevej gennem det vestlige Canada mellem USA og Alaska, der går fra Dawson Creek i Alberta til Fairbanks i Alaska, åbnedes i oktober 1942 efter et rekordarbejde på 8 måneder. Vejen var anlagt af strategiske grunde, men som så mange andre af projekterne fra sidste krig har den fået stor betydning for Alaskas videre udvikling.

Krigens slutning standsede de militære anlægsarbejder, men kun midlertidigt. Det spændte forhold mellem stormagterne, som

den kolde krig medførte, betød, at de ret hurtigt kom i gang igen.

Og således var det, da jeg kom til Alaska tidligt forår 1953, stadig de militære projekter, der beskæftigede, om ikke de fleste, så dog en meget betydelig part af landets befolkning. Jeg har skrevet, at guldfeberens tid er forbi, men det er den faktisk alligevel ikke. Hvert forår rejser stadig hundredvis af mænd til Alaska fra »Staterne«, som man siger derovre, løkket af de høje lønninger, temmelig sikkert de højeste i verden. En høj timeløn for det første, og dernæst blev der næsten på alle arbejder, der fik betegnelsen: »Strategisk vigtige«, arbejdet 10–12 timer om dagen søndag og søgn.

De 5 år jeg tilbragte i Alaska, arbejdede jeg udelukkende på mere eller mindre militært betonedede projekter, således en gang 20 måneder uden een eneste fridag. Så sovende kom man ikke til det.

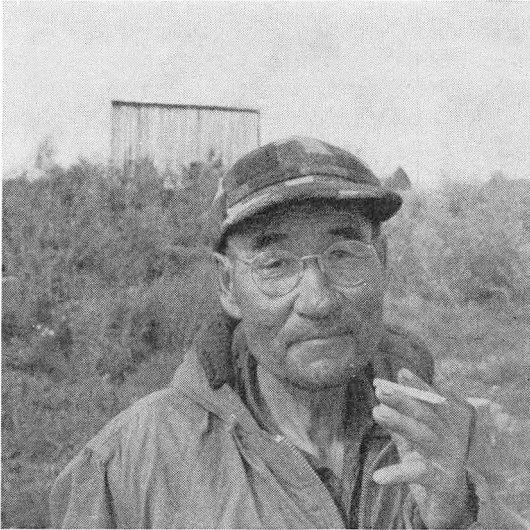
At give en sammenhængende beretning om mine oplevelser i disse 5 år vil vist føre for vidt, så jeg vil derfor nøjes med nogen spredte glimt fra denne tid, som jo unægtelig, nu hvor man har slået sig til ro som bondemand i lille Danmark, forekommer så mærkelig fjern og uvirkelig. Og alligevel er det, nu hvor jeg er i gang med at skrive om det, som om meget af det igen kommer een på nært hold, mange af de mærkelige mennesker, man traf og for en tid delte strabadserne med, står pludselig lyslevende i erindringen. Og man kan ikke lade være med, lidt sentimentalt måske, at tænke på hvordan de har det. Hvordan med Elmer Lunden, den kæmpestore svensker, der kunne lave det mest vidunderlig nøjagtige arbejde med sin 25 tons bulldozer. Rider han mon stadig denne jernhest på een af Aleuternes tågegenete øer? Og Bruce Shumway, min gråhårede chef med den blide, barnlige stemme, som jeg fulgte fra job til job alle 5 år. Altid rolig, altid behersket, altid at finde på de vanskelige job. Hvordan med ham? Og hvordan med gamle Nick, indianeren hvis rolige øjne syntes at gemme alverdens livsvisdom. Det var han der sagde: »Vil du være lykkelig en dag, så drik dig fuld. Vil du være lykkelig et år, så gift dig. Men vil du være lykkelig hele livet, gå på fisketur.«

Og Bob og Jack, de to eskimobrødre jeg arbejdede sammen med i 4 måneder. De havde een stor drøm: at få deres egen flyvemaskine. De fik den. Da sæsonen var forbi, købte de en lille tosædet maskine. Mon de flyver den endnu?

Og Bill Schmidt, firmaets pilot. Stor og kraftig, altid i godt humør, med kone og seks børn derhjemme i Kodiak, men en uforbederlig Don Juan. ham kunne de små eskimopiger ikke stå for. Flyver han mon endnu? Hvis han ikke har delt skæbne med

alle de mange andre af buskpiloterne i Alaska, som styrtede ned eet eller andet sted på den frosne tundra, så kender jeg svaret: Bill vil altid flyve. Det var selve livet for ham, her kom selv hans kvindeeventyr i anden række.

Sådan kunne jeg blive ved. Men lad mig standse nu, selvom der var mange andre, jeg kunne tænke mig at nævne. De var jo ikke ganske almindelige, de fleste af de mænd, jeg færdedes

Gamle Nick.

imellem dengang, de havde prøvet lidt af hvert, det var i sandhed en broget flok.

Jeg er dybt taknemlig for, at jeg under mit ophold i Alaska fik lejlighed til at se Vorherres natur, som den er inden mennesker begynder at ødelægge den. Også det enkle og frie liv i ødemarken fik jeg en prøve på. Således var vi en hel vinter kun to mand ladt tilbage for at vogte lejren, medens vinteren standsede arbejdet. Jeg skal aldrig glemme disse måneder i lejren ved Illiamna søens bred.

Fisketurene, hvor vi fangede ørreder gennem huller vi luggede i søens is. De lange ture på snesko med geværet over nakken, hvor det var fjeldryperne det gjaldt. Disse fugle, næsten umulige at se i deres hvide vinterdragt, fantastisk hurtige på vingerne når de lettede, så man skulle være både heldig og rap med bøssen for at få gevinst. Det festlige måltid, når de lækre

stegte ryper skulle fortæres og senere de lange aftentimer ved lejrens kraftige radio, hvor det kunne ske, at man hørte een eller anden station i Californien, hvor speakeren med megen veltalenhed reklamerede for det aldeles vidunderlige øl: Tuborg fra Danmark. Det var lejren ved Illiamna søen, men der var mange andre steder.

Mit arbejde for det store entreprenørfirma Morrison & Knudsen, det første år som smører, derefter et par sæsoner som kører og de sidste to år som arbejdsformand, førte mig vidt omkring i Alaska. Fra den gamle guldgraverby Fairbanks til een af de fågede, forblæste øer i øgruppen Aleuterne, der adskiller Stillehavet og Beringshavet, en vidunderlig smuk sommer i det indre af landet, i den lille eskimolandsby Aniak ved bredden af Kuskokwimfloden, to næsten lige så smukke somre i en lejr, der lå højt oppe i regnbuebjergene, ikke langt fra grænsen til Canada. Og mange andre steder.

Det var jo lidt af det store eventyr, årene i det yderste vesten. Længes tilbage gør jeg ikke, men tænke tilbage, det gør jeg tit.

Det var efterår, da jeg for stedse sagde Alaska farvel. Birke-træerne omkring International Airport i Anchorage, i deres gyldne dragt var det sidste, jeg så, før maskinen stak næsen i sky.

*Robert Rasmussen,
Elev 45—46.*

Kære sommerpiger 1944!

Det er ikke meget, vi har fra vor årgang. Grete sender en hilsen fra Hvidovre, hun fik en datter i februar, men der bliver alligevel tid til gymnastik en gang om ugen. Anna og familien har det godt. Birgit skal konfirmeres til foråret. Marie har i sommer været til international folkedansefestival i Dublin; det var en stor oplevelse for hende. Ingrid melder alt vel fra Stockholm. Vi bor stadig i Bellinge på Fyn; Jytte og Bente er snart store.

Glædelig jul og godt nytår.

Ingrid og Johanne.

Kære sommerpiger 1945!

Så udløb fristen. Jeg havde håbet, som jeg gør det hvert år, at I få, der er tilbage, havde givet et livstegn fra jer. Jeg kan fortælle, at Lonny nu bor i Hover lige uden for Vejle, hvor hendes mand er graver ved kirken; de er lige flyttet ind i et nyt hus. Søster arbejder ikke mere, de er for nylig flyttet ind i deres nye hus, og Thomas er begyndt at gå i skole, så hun har nok at se til. Åse fik en søn i juli, de er ved at se sig om efter en gård, men har ikke bestemt sig, så de bor stadig i Hjallesc. Toves

mand har fået en stilling på Lolland-Falsters Folketidende. De har ingen lejlighed endnu og bor derfor stadig i Slagelse, men de glæder sig til at flytte til Nykøbing F. Hvad mig selv angår, så har jeg de vikariater på sygehuset, jeg kan overkomme, og derudover nyder jeg at gå hjemme og passe mine tre unger.

Glædelig jul og godt nytår.

Tove og Harriet.

Kære sommerpiger 1946!

Efter et par års pause har jeg efter opfordring igen i år forsøgt at samle nyt til årsskriftet. Af 33 udsendte kort blev 9 besvaret, så det var jo et lidt nedslående resultat. Fra Norge kom brev fra Eva. Eva er gift og bor i Oslo. Hun har en kær, men meget aktiv søn på 5 mdr. at se til. Eva og hendes mand var sidste år på ferie i Tyskland, og de havde en dejlig tur. Kirsten Fensvig skriver fra Fjordvang Skolegård i Velling, hvor Kirstens mand de sidste 6 år har været landbrugslærer. De har et dejligt nyt hus, to søde piger på 6 og 8 år, samt en dreng på 4 år. De optager den meste tid, men Kirsten får dog ind imellem tid til at spille til gymnastik. Maja Villadsen sender hilsen fra Spøttrup. Hun fik sidste år idrætsmærket i guld, mon der er andre af os, der har det? Sidste vinter ledede Maja børnegymnastik, og i vinter deltager hun selv på motionsholdet. Hun efterlyser vandrebogen. De fleste af os har det vel som Anna Dam, der skriver: »Hvad det sportslige angår, holder jeg mig til »Gymnastik for husmødre« ved siden af støvsugeren, hvis ellers jeg er oplagt, men det er med mig som med en gammel cirkushest, når den hører musikken.« Anna bor i Stenderup, hvor de har købt villa. Hun er »sypige« — tipper dog ikke, men har masser at lave. Pigerne på 7 og 10 år får lov til at hjælpe med også. Fra Stubberup pr. Borup er der en hilsen fra Kirsten Larsen, de har købt en ejendom, efter at hendes mand i 4 år havde været bestyrer på en gård på 160 tdr. l. Det ligger lidt tungt med gymnastikken, hun håber at få tid til at gå til motionsgymnastik i vinter. De har stadig kun Jytte på 6 år. Ellen Christensen, Doense, svarede trods travlhed i roerne, roderi med byggeri ude og installation af centralvarme inde. Hun har en pige på 7 og en dreng på 5 år, som hun har meget morskab af. Ellen Låsby rejste 1. november fra Gentofte efter seks års lang og tro tjeneste, der da også blev belønnet med et guldur. Foreløbig bor hun hos sin mor; hvad hun senere vil, kan I få at vide næste år. Ellen var til elevmøde i sommer. Gudrun Ryom opholder sig på »Betonslottet«, som det nye amtssygehus i Glostrup populært kaldes. Hun har det godt, og hun er glad for sit arbejde. Hun besøger jævnligt Lizzie og Poul og får lov til at kigge med i

deres fjernsyn. Som rosinen i pølseenden har vi så Lizzie med mand og vovse. Süss begynder at nærme sig pensionsalderen, det kniber for den at følge med Lizzie, når hun rigtig træder pedalerne i bund. Lizzie var til elevmøde og havde senere et hold kursister på skolen. Poul kørte galt med scooteren, så hun måtte skyndsomst hjem for at pleje ham. Poul er kommet godt over uheldet, men det har været en drøj omgang for dem begge. Scooteren er nu solgt, men forhåbentlig får de bil inden alt for længe. Lizzie spiller nu kun håndbold, når hun er til elevmøde, men hun dømmes af og til. Om mig selv er der kun lidt at sige. Vi bor stadig i Vendsyssel. Jeg har sagt farvel til gymnastik og lignende. Vi har stadig kun Ulla på 3 år. Lizzie og Poul besøger os hvert år i sommerferien et par dage, men ellers har jeg ikke forbindelse med mit hold. I år var jeg efter to års pause igen til elevmøde og havde et par dejlige dage i den nye, smukke skole. Jeg sender alle 46-piger, venner og bekendte fra skolen de bedste hilsener.

Glædelig jul og godt nytår.

Ingse.

Kære sommerpiger 1947!

Jeg har trukket tiden så længe ud som muligt, for at jeg kunne få alle med. Petra Slot bor i Varde med mand og to børn. Hun er ikke rigtig i form efter to gange influenza nu i efteråret, men ellers går hun til gymnastik hver vinter og til idræt om sommeren. Inga-Britta har ikke megen forbindelse med de andre nordmænd, men hun sender en hilsen til jer alle. Lizzie skriver, at hun af og til ser Vejle-venner hos sig. Hun er begyndt at nyde familielivet mere hjemme hos Poul og glæder sig over det. Ditte og Ane taler jeg en enkelt gang med i telefonen, de har det begge fint og er ved godt humør. Dagny sender jer alle en hilsen, tiden flyver af sted for hende. Hun har en dreng på 4 og en pige på 1 år. Magda bor i Horne i Jylland, er gift og har 4 piger. Om vinteren går hun stadig til gymnastik, og om sommeren får hun motion nok ved markarbejde. Fie skriver, hun stadig er lærerinde på den samme skole i Herning. De er ved at bygge eget hus, som skulle være klar til indflytning til foråret. Her hos os går det godt, der er ikke noget særligt nyt.

Glædelig jul og godt nytår.

Dagny og Nethe.

Kære kammerater 1947—48!

Efter at vi i flere år har sendt forespørgsler ud til vore kammerater og kun med mellemrum har fået svar fra ca. $\frac{1}{3}$, er vi blevet enige om på dette sted at opfordre jer til at sende os alle nye adresser, så vi næste år ved jeres hjælp kan få et godt

stykke sat sammen. Om Arne kan berettes følgende: Han leder 30 drenge og 15 karle til gymnastik. Det går med liv og lyst. Han spiller også bordtennis. Der bliver dog også tid til at harpe lidt grus og sten til de barske veje på Thy. I sommer forsvandt hans båd i en østenstorm, og det var jo kedeligt, men et par dage efter fik han kompensasjon for tabet, da der kom en seng sejlende. Den er nu oppstillet i sommerhuset. Han har sammen med 3 kammerater været på tur til Tyskland i sommer. Turen fikk en brat ende, da bilen slog en forlæns saltomortale, men alle var heldigvis uskadte.

Glædelig jul og godt nyttår.

Henry Jørgensen,
Præstebø pr. Nr. Nebel.

Knud Hansen,
Nørregade 6, Skanderborg.

Kære sommerpiger 1948!

Tak for venlig hilsen. Jeg bor som før i Oslo og passer mit gamle job, der er ingen forandringer foreløbig. Jeg sender min bedste hilsen til alle på skolen og til mine skolevenner.

Glædelig jul.

Ellen Hoel.

Kære kammerater 1948—49!

Vi ønsker alle kammeraterne fra vinteren 48—49 en riktig glædelig jul og et godt nyttår.

Thomas Jørgensen.

Kære kammerater 1949—50!

En liten hilsen til Den jyske Idrætsskole, de danske, sydslesvigske og norske elever fra vinteren 1949—1950.

Meningen var å få med en liten personlig hilsen også fra hver av de norske elever, men da fristen for innsendelsen dessverre blev for kort har jeg enno bare hørt fra Svein Haugland i Kristiansand S, og fra Alf Bækkelund i Molde. De svarer begge at tiden på Idrætsskolen står for dem som et kjærte minne som de med glede tenker tilbake på.

Svein Haugland var jo en tur i Vejle i sommer og har hatt anledning til å glede seg over at den nye skolen er ferdig og er tatt i bruk. Han forteller at han for lengst er ferdig med sin utdanning og har sitt eget fysikalske institutt i Vennesla like ved hjembyen. Tidligere har han bestyrt og eiet et liknende institutt i Halden, men han er sørlending og trivs best på hjemlige kanter. Ellers har han funnet seg en kone derfra, så han er no kommet vel i havn. —

Alf Bækkelund skriver at han ikke lenger er aktiv hverken som fotball- eller håndballspiller. Siden 1955 har han ledet mosjonsgymnastikk og er gått inn for fjellklatring. Han har

kvalifiseret seg som medlem av Norsk Tindeklub, det er meget godt gjort. Han vil sikkert få glede av sine ferdigheter i mange år fremover.

Det er stille enno fra Erik Strat, Arne Lindstad, Oskar Erikssen og Torgeir Longva. Jeg håper at de alle har det bra hver på sin plass, og jeg sender dem min beste hilsen og håper at det kunne la seg gjøre å møtes til elevstevne på Idrætsskolen ved 10-års jubileet sommeren 1960. Det skulle vert festlig.

Personlig nærmer jeg meg 40-årsalderen, og er forlengst gått åver i gamlekarenes rekker og liker meg der. Jeg har no tre sønner i alderen 9, 7 og 2 år. Så har vi bygget nytt hus og har 4 mål stor hage. Her arbeider vi i ledige timer, leker litt og trener når vi har lyst, og i det hele tatt lever og koser oss. Dette er no blitt min lille verden som jeg går inn for med hele min kraft.

Ellers har jeg mitt virke ved kommuneadministrasjonen her, der jeg er kontorfullmektig. Kontoret ligger $\frac{1}{2}$ times spasertur fra hjemmet slik at jeg får en passelig mosjon før dagens gjerning.

Jeg vil så uttrykke mine beste hilsener til dere alle og at dere må ha hell og lykke med dere.

Beste hilsen

Harry Johnsen.

Kære sommerpiger 1950!

Fra Norge har vi intet hørt i år. Doris og Gunner har åbnet eget værksted i Silkeborg. Sidste vinter gik Doris på eliteholdet, hun fik elitenålen i guld og har også fået kørekort. Ellen slider i det med høns og kyllinger, de har fået ny bil, så nu er de fint kørende. Else bor stadig i København. Hun er ansat ved samme skole og dyrker lidt sport både på skolen og privat. Fra Else ved vi, at Birthe fra sidste nytår hedder mrs. Hodgas, og at Elly også er i København, hvor hun er begyndt at læse til fodlæge. Ingrid har fået idrætsmærket i guld for sjette gang, men lever ellers stille og roligt med mand og børn. Grethe og Ejner har købt gård i Dråby ved Ebeltoft. Gymnastik bliver der slet ikke tid til. Betty var til elevmøde i sommer, hun er stadig på militærhospitalets apotek og går i vinter til gymnastik. Hos Sigrid i Nordenskov er alt vel. Hun fik en lille pige i juni og har nu to søde piger. Hun skal i vinter være med til gymnastik. Jeg er stadig her på idrætsskolen, sidste vinter var jeg igen elev. I sommer har jeg været med til atletik i V. I. F., og det blev til et jysk mesterskab i holdkamp. I vinter går jeg til bogføring og maskinskrivning i aftenskolen, og jeg er stadig med ved civilforsvarets kommandocentral. Her på skolen nyder jeg godt af Signes gym-

nastik og folkedans. Tror I ikke, at vandrebogen kunne graves frem? Prøv nu alle at komme til elevmødet til sommer, hvor vi har ti års jubilæum.

Glædelig jul og godt nytår.

Sigrid og Henny.

Kære kammerater 1950—51!

Det bliver kun en lille hilsen fra vores årgang, da det kniber med at få forbindelse med de fleste. Svend Åge er i fuld sving i Spøttrup, hvor han leder håndbold om sommeren og gymnastik og folkedans om vinteren. Gustav er ansat i et eksportfirma i Glostrup, hvor han har et interessant, men krævende arbejde. I fritiden dyrker han ridesport. Holger har i sommer været en tur i Lapland. På hjemvejen gjorde han ophold i Narvik og fik der en hilsen fra Harald Solbu. Preben har slået sig ned i Ilskov mellem Herning og Viborg, hvor han har bygget en servicestation. Poul mener, at han får motion på sin daglige tur med posten, så behøver han ikke at dyrke idræt. Her hos mig står det godt til, alt ved det gamle.

Glædelig jul og godt nytår.

Poul og Ville.

Kære sommerpiger 1951.

Trods travlhed og andet »tidsfordriv« er der stadig en trofast flok, der sender deres hilsen til årsskriftet. Tak til alle, der har ladet høre fra sig. Mange er desværre tavse. Godt nok har vi ikke været særlig optimistiske — hvorfor skulle pigerne fra 51 være mere aktive end andre årgange?

Her er så lidt nyt fra brevene.

Kirsten har orlov fra Mødrehjælpen i Odense. Hun fik i foråret en søn, som hun og den stolte fader jo synes er verdens dejligste unge. Tillykke. Kirsten har lagt idrætten på hylden, men er begyndt med gymnastik igen. Joan er narcosesygeplejerske på Centralsygehuset i Esbjerg, et arbejde hun er mægtig glad for. I sommer har hun været på biltur til Mallorca — en dejlig tur på 3 uger. Idrætten har det været så som så med, da hun først på sæsonen havde vrøvl med achillessenen og kort tid herefter sprængte et ledbånd i knæet, hver gang venstre ben. Dette resulterede i forbud mod sport. Joan er nu så vidt, at hun er begyndt at spille bordtennis og har haft sin første kamp. Hun regner med at tage fat på atletikken igen til sommer, for »den er ikke til at undvære«. Inga er stadig bogholderske i Esbjerg og slår alle rekorder, hvad gymnastik angår. Leder 5 hold og går selv på eliteholdet ved siden af — d. v. s. hver aften. Du burde snart have en medalje, Inga. I sommer har Inga været en tur i Østrig med et rejseselskab — en mægtig oplevelse. Efterårsferien blev

brugt til 8 dages kursus på Idrætshøjskolen i Sønderborg og derfra til Vejle, hvor sydplylandskredsen holdt instruktionskursus. Vi savnede dig til elevmødet i år, du plejer ellers at være trofast gæst. Karen og familien har det vældig godt. De bor stadig i Abildskov, og så vidt vi ved, spiller Karen stadig håndbold. Karen har haft besøg af Lisbeth og Birthe i sommer. Lisbeth har ikke ladet høre fra sig, men hun har fået sig en søn og har nok at tage sig til i sit hjem. Birthe og Preben — mejeribestyrerparret på Skærup mejeri — har forøget familien med nok en pige den 29. september 1959. Tillykke. Der er nu 3 piger på rad. Af gode grunde har det sportslige ligget stille, og Birthe vil holde en pause med gymnastikken i vinter og lade pigerne klare paragrafferne i gymnastiksalen uden mor. Lise fik ikke sendt noget nyt sidste år, da hun den 23. september 1958 fik en pige. Det var en streng omgang. Lise måtte 5 uger på Rigshospitalet, da fødslen var ca. 4 uger før tiden. Jesper bliver 3 år til jul. De har fået sig en større lejlighed og er glade og tilfredse med tilværelsen. Om muligt vil Lise møde op til elevmødet næste år. På gensyn. Lise, Marie og familien trives godt ude i Vinding Mose, all går sin vante gang, og børnene bliver store. Marie var mødt til elevmødet i år. Dejligt at hilse på dig igen, Marie.

Hos Dorthé og Kristian i Hem er alt ved det gamle. Ingerlise er nu 1½ år og kan sige alt muligt. Dorthé skal lede gymnastik i vinter. Hanne har i det forløbne år været på Nørgårds Højskole i Hadsten. Hun har lært kontorarbejde og vævet en del. I øjeblikket er Hanne indlagt på Neurol. afd. (F. 4, stue 354) på Kommunehospitalet i Århus. Hanne regner nu med at kunne begynde at arbejde igen. Hun søger job som kontorassistent, dog helst kombineret med laborantarbejde om muligt. Held og lykke med foretagendet, Hanne, Gerda og Søren Anton har det dejligt i deres nye hus i Voldby. Sønnen Erik er et rigtigt lille mandfolk, man omgående falder for. Familien venter sig en datter nu inden sønnen bliver alt for enerådlig. Gerda og jeg har ikke hørt fra flere. Desværre kom kortet til Asta retur, men Asta lader nok høre fra sig igen. Jeg har en hilsen til jer alle fra Gerda Høgdal, hun har det godt. Drengene bliver store. Gerda har stadig en masse gymnastik f. eks. på Døveskolen i Fredericia. I kan tro Gerda og jeg fik opfrisket gamle minder fra Vejle.

Jeg befinder mig stadig i Horsens. Mit arbejde interesserer mig, og jeg synes selv, jeg bor dejligt. Kom og se, når lejlighed byder sig. Vi er stadig nogle få trofaste til elevmødet. Jeg kan prale med at have været der hvert år endnu.

Hermed mange hilsener og ønsker om en god jul og et godt nytår.

Gerda og Hertha.

Kære kammerater 1951—52!

Tiden flyr og nå er det tid for å sende noen ord til årsskriftet igjen. Desverre ble det ingen tur til Vejle sist sommer heller, fordi jeg var opptatt som instruktør for Norges Håndballforbund en stor del av sommeren. Men lysten til å komme derover øker og øker og ikke minst nå etter alt det nye på skolen er tatt i bruk. Jeg har ikke noe nytt å meddele om meg og Odvin, men jeg tror det står like bra til med ham som med meg selv. Sender til slutt en hilsen til alle kammerater fra vinterkurset, til Svend Åge og de andre ved skolen. Venlig hilsen

John Morstad,
Kirkebyenn 68, Lommedalen, Bærum.

Kære sommerpiger 1952!

I år bliver det et meget lille afsnit fra os, hjælp os næste år at gøre det meget mere fyldigt. Rita med familie har det godt. Rita har to hold småpiger i skolen og et hold voksne piger til gymnastik. Hun har i efteråret deltageret i et otte dages kursus på Viborg Gymnastikhøjskole. Birgitte skriver i år fra København, hun har sagt farvel til idretten for et stykke tid, da hendes tid ikke kan slå til. Hun blev gift i foråret. Hun kunne måske have nået sjællandsmesterskab nr. 25 i sommer. Hos Erna går det fint, piguen bliver stor, og hendes mand har i årets løb fået eget trykkeri, hvor Erna hjælper til efter bedste evne. Her fra Skive alt vel, vi fik i januar en lille pige, der naturligvis er noget af det sødeste. Tove har også forøget familien siden sidst, fik en lille pige i april og melder alt vel. Ingrid Paulin Hansen bor stadig i Århus. Hun fik en dejlig dreng på mors dag, så det var jo en fin gave. Hun har så ikke tid til at arbejde i boghandelen mere. Tove slider dagen lang, hun laver festfyrværkeri, går i roerne, plukker æbler og meget mere. Karen fra Jelling har været en del syg i sommer, men nu går det godt igen. Karen (Fyn) har travlt med sykursus i aftenskolene, og hendes mand bygger hus til dem. De har en lille pige på et år. Ingrid dyrker badminton og håndbold for at holde sig i form. Hun har en søn på et og en datter på to år. Fra Thorsted lyder alt vel samt et udmattet suk. Vi mangler en ung pige, har tre børn samt skole at passe foruden forskjellige kurser og fire gymnastikhold.

Glædelig jul og godt nytår.

Karen og Hanne.

Kjære kamerater fra vinteren 52—53.

Igjen er tiden kommet til å minnes vor kjære skole og alle de hyggelige stundene vi har hatt sammen der. I år har jeg desverre

mistet kontakten med dere alle, så det blir lite å skrive om. Men noe vet jeg gjennom avisene.

Ola er fortsatt like glad i sin idrett — friidretten. Han er en hyppig deltaker på resultatlistene, men plasseringene var vel noe bedre i fjor. Jan er fortsatt en av landets beste sykkelryttere, — spesielt på forsommeren viste han de andre ryggen. Rolf var også en av våre fremste i vår. Ryktet forteller imidlertid at han nå er i arbeid på Jan Mayen, en liten øy langt oppe i Nordishavet. Arvid er like sterk som tidligere. Han ble i år nr. 2 i sin klasse i Norgesmesterskapet. Som instruktør har han sin faste klubb. I håndball er han også aktiv. Her driver han som dommer og håper å kunne ta forbundsdommergraden om ikke altfor lenge. Arvid var eneste representant fra vårt kull på elevmøtet i sommer. Selv har jeg sluttet i det militære, og er nå gymnastikk lærer ved gymnasiet her i Alta. Her liker jeg meg meget godt. I året som gikk har det været mye idrett for meg. Jeg har deltatt litt aktivt, instruert ganske mye, men kanskje mest har jeg vært opptatt med idrettsadministrasjonen.

Så håper jeg at dere har det godt alle sammen, og at dere fortsatt arbeider litt med idretten.

God jul og godt nyttår alle sammen.

Hilsen

Casper Øvre.

Kære kammerater!

Da jeg ikke har forbindelse med den øvrige del af holdet eller har haft forbindelse med Børge Jensen, vil jeg gerne frasisge mig mit job som repræsentant. Jeg vil benytte lejligheden til at sende en privat hilsen til holdet 52—53. Jeg har brugt sommeren til at gøre huset helt færdigt og har som følge deraf ikke haft meget tid til sport. Jeg har spillet lidt cricket og taget idrætsmærket. Med hensyn til egentligt lederarbejde har jeg klaret frisag endnu, men er blevet opfordret til at lede juniorafdelingen i cricket fra næste sæson. Mine to unger gror godt, vi har da forresten også fået en pæn, brugt bil, som vi i ferien præsenterede for det meste af landet. Vi var også en tur i Vejle, og vi benytter lejligheden til at sige tak for god behandling. Der er nok blevet anderledes og bedre på skolen, men det er dejligt at komme der, og jeg håber nogle af os kan mødes ved elevmødet næste år. Lad os håbe, vi endnu kan få pustet liv i vor lille årgang.

Glædelig jul og godt nytår.

Peter Sørensen.

Kære kammerater!

Når man går i arbejdet, eller hvad man enn gør, så vandrer tankerne sine egne veie, og ofte forbausende ofte går de til Den jyske Idrætsskole. Det er i grunn ikke så merkelig alikevelli for det sted og di personer man er blitt glad i tenker en ofte på. Og minnene strømmer. Vi blir glade av minnene derfra. Brevskrivning ligger ikke for di fleste av oss og derfor taper vi hverandre av syne. Det eneste forbindelseleddet er da årsskriftet, men når dere så ikke skriver så det kommer med der heller, kan vi ikke komme i kontakt med hverandre. Kjære dere, når det vert høsten så skriv til oss som dere har valgt til å skrive til årsskriftet. Skriv uopfordret så vert dere ikke skuffet over at det ikke står noe om vårt kull. Jeg kan bare skrive om meg selv, og det liker jeg ikke, hverken på den ene eller andre måten. Det eneste jeg vet er at Jan Bakke har satt ny rekord på sykkel fra Trondheim til Oslo. Det var litt av en prestasjon. Gratulerer Jan. Jeg har aldri vert noen flink idrættsmann, så jeg har ingen resultater å komme med. Det eneste jeg gør når det geller Gymnastikk og idræt er å instruere. Jeg har nu i flere år hadt gymnastikken ved folke- og fortsettelseskolene i hjembygden min, dertil har jeg hadt en del små partier i gymnastikk av både unge og gamle og så har jeg hadt idrættslaget. Jeg har også stått for idrættslagets bygning af et svømmebasseng og et plaskebaseng for barn. Nu har jeg foreløbig sagt hjembygden farvell og arbeider nu ved Årdal aluminiumsværk. (Årdal er kjent for »Veien uten sidestykke i Europa« 1000 m lodret ned. Her instruerer jeg i fritiden både gymnastikk og idræt, men jeg kommer vel til å vende tilbake til hjembygden min og ta opp igjen mitt arbeid der. Dette er alt jeg har å skrive om. La meg så få lov å ønske dere alle en god jul og et godt nyttår.

Knut Bøland.

Kære sommerpiger 1953!

Det er dejligt, der er så mange, der har ladet høre fra sig i år. Bodil har fået sit store ønske opfyldt, hun har været i England et år for at passe børn. Nu er hun atter hjemme og arbejder i København. Inge Sylvest i Skævinge fortæller, at hun har fået en lille pige. Jenny har som sædvanligt travlt i Avedøre, hun har en søn på 9 måneder, men har dog tid til at gå til gymnastik. Kis er gift og bor i Gyllingskov. Hun har ikke tid til gymnastik, da hun har to børn at passe. Åse er blevet gift og er bosat i Malmø. Foreløbig passer hun mand og datter, men hun går snart i gang som sygegymnast med privat praksis. Grethe Fyn bor i Højby.

Hun har lagt gymnastikken på hylden for at hellige sig mand og dreng. Inger har ikke noget nyt at fortælle, hun bor i Allerød og passer sit hjem. Fra Mo i Rana er der en hilsen fra Aud, de har fået en dejlig lejlighed og har det godt. Grete Randers går til gymnastik på eliteholdet og har spillet håndbold i sommer. Hun tænker på at begynde at læse til lærerinde til sommer. Else har travlt med at passe sine drenge og landbruget i Styvel, men regner også med at få tid til at gå til gymnastik i vinter. Ruth arbejder for tiden på Jernbanehotellet i Odder, men har ikke lejlighed til at dyrke idræt. Henny har begyndt at lede gymnastik i Kjellerup. Til lykke med de mænd og børn, der er kommet til i årets løb.

Glædelig jul og godt nytår.

Ruth og Henny.

Kære kammerater 1953—54!

Der er ikke meget at fortælle i år. Lau er blevet ansat på Danfoss, det er alt fra ham. Erik Sørensen er stadigvæk chauffør og blev gift den 16. maj. Han har købt hus i Andst og har for første gang i 13 år svigtet håndbolden, men regner med at komme i gang igen til foråret. Helge har været bestyrer på sin moders gård, men 1. november 1958 blev han ansat på Ragelund drenge- og lærlingehjem, hvor han leder gymnastik og idræt. Han er blevet forlovet. I sommer har han været på kursus på Idrætshøjskolen i Sønderborg i 14 dage. For Karl går det, som det plejer med håndbold og badminton. Han er blevet forlovet. Jeg har spillet håndbold og fodbold i sommer og fik som bedste kammerat en flot pokal. Jeg er også blevet fader til en dejlig dreng, Kem.

Glædelig jul og godt nytår.

Karl og Svend.

Kære sommerpiger 1954!

I får alle mange tak for jeres breve. Julie er blevet gift og har en søn på 1 år, der hedder Finn. Inge Marie og hendes familie har købt en ejendom på 10 tdr. land. Sønnen blev 1 år i november og er nu en frisk fyr. Birthe er hjemme i Brandt, hvor hun lærer den ædle kogekunst af sin moder, da hun i nær fremtid agter at indgå ægteskab med Niels. Kirsten får i Århus tiden til at gå med at passe Lene og snart en »lillebror«. Inge er blevet gift med sin el-montør og bor i Horne, hvor hun for uden at passe sit hjem også arbejder i en slagterforretning. Elna og Anitta var til elevmøde, men var lidt skuffede over, at så få mødte op. Jeg er i fuld gang med gymnastikken, og jeg lever i bedste velgående.

Glædelig jul og godt nytår.

Inge og Bodil.

Kære sommerpiger 1956!

Først tak til alle, der har skrevet, det er rart at høre fra jer. Vore fynboer er altid så flinke til at skrive. »Mormor« oplyser, at hun er blevet forlovet og snart siger farvel til forretningslivet, hun gifter sig til foråret for at blive gårdmandskone. Hun er i år aktiv gymnast på et ungpigehold. Kirsten og Ulla laver også en masse gymnastik, de er begge på eliteholdet »Frem« i Odense. De er begge elever på sidste år, Kirsten i banken og Ulla på kontor. Ulla er forresten blevet forlovet. Marie i Thy skriver, at hendes Folmer skal til at læse til lærer, så hun ender sikkert som lærerfrue. Helle er stadig teknisk tegner, hun har i sommer været en del ude at rejse. Lillian ledede gymnastik sidste vinter i Ejstrupholm, hun havde 70 piger til gymnastikopvisning i Silkeborg. Nu er hun flyttet til Millinge på Fyn, hendes mand er skovfoged på Steensgård gods, så nu sidder hun inde midt i en stor skov og venter på, at nogle af pigerne skal kigge indenfor. Sigrid er hjemme i Elmelund og sender en hilsen til alle pigerne. Jytte Busk har meget travlt, hun er vikar på Frederiksværk skole og har desuden 7 hold til aftengymnastik. Hun går også selv til gymnastik og går desuden til sy- og tilskærerkursus. I sommer har hun holdt ferie på »den jyske«. Inger er blevet gift i oktober. Til lykke. Hun har endnu ingen lejlighed, men lever i håbet om en. Hun er stadig i sin gamle plads hos Vestergård & Co. Gymnastikken bliver det ikke meget til, men hun er på AGFs elitehold. Inger efterlyser vandrebogen. Er der ikke en, der har dårlig samvittighed?

Glædelig jul og godt nytår.

Sigrid og Inger (Berg) Olsen.

Kære kammerater 1956—57!

Så er der gået et år, og vi skal bringe vort bidrag til årsskriftet igen. Der er ikke mange bidrag i år; gør nu en indsats, så resultatet bliver bedre næste gang. Til elevmødet var vi tre: Hans, Jørgen og mig selv. Lad os høre lidt om, hvordan det går de forskellige. Holger er blevet færdig med militærtjenesten til november og har taget plads som fodermester på en gård uden for Haderslev. Han spiller indendørs håndbold i vinter i Haderslev. Jørgen sluttede sin militærkarriere til juli og har været hjemme hos sin far siden. Han regner med at skulle have en plads fra nytår. Han har spillet håndbold i sommer og går til gymnastik i vinter. Hans blev færdig med militærtjenesten til august og er nu ansat på en keramikfabrik i Sengeløse, hvor han dyrker gymnastik og indendørs håndbold. Hilmar er blevet landpost i Stilling ved Skanderborg. Han har anskaffet sig en

scooter, så nu er han rigtig kørende. Henning har sammen med en kammerat åbnet et møbelpolstrerværksted i Snedsted; det går godt, og det fortsætter det forhåbentlig med. Han spiller fortsat fodbold med samme interesse og energi som altid, og da jeg hørte fra ham, var der kun to kampe tilbage, og de havde chance for at slutte på førstepladsen. Jeg har i sommer arbejdet med håndbold, som aldrig før. Har været i turneringsudvalget for hovedkredsen, været dommer og har selv været med til at vinde kredsmesterskabet i mesterrækken, vi tabte dog ved amts-turneringen. I vinter er jeg i Ægypten som FN-soldat. Jeg synes, det kunne være morsomt at se en ny del af verden, og det får jeg lejlighed til i rigt mål. Hvor mon vandrebogen er? Min adresse er: Dragon 167168 Kristensen, 4. del. Coy Hansen, Danos Bataillon. Nytårshilsener modtages med tak.

Glædelig jul og godt nytår.

Godtfred og Holger.

Kære sommerpiger 1957!

Mange tak for brevene fra de af jer, der har svaret. Vi har Corry i landet endnu. Hun har haft lidt svært ved at få plads, men er nu begyndt på legetøjsfabrikken Lego i Billund, hvor hun arbejder for en tysk ingeniør. Det er hun glad for. Lis går stadig på seminariet, det optager det meste af hendes tid. Hun har været i Norge, men fik desværre ikke tid til at hilse på Liv eller Randi. Djonna har de små piger til gymnastik i vinter og går også selv til gymnastik hos en af vore gamle elever. Hun arbejder på en fabrik i Kjellerup som presserske. Liv var med til elevmøde i sommer, og vi var glade for at være sammen med hende. Hun arbejder stadig i Verdal Samvirkelag's glass- og stentøjsafdeling og er glad for arbejdet. Hun har 40 damer til gymnastik, så der er god interesse for sagen. Hun har ikke forlovet sig, men er bange for, at alle I andre har gjort det. Kirsten Tobiasen har begyndt på Kolding Seminarium i præp. og håber så, at det lykkes for hende denne gang. Hun har forlovet sig. Steffy har fået en fin kontorplads på DDB. Om aftenen har hun 3 hold til gymnastik, ialt 100 piger i alderen 5—14 år. Hun har også forlovet sig. Kisse-Marie er blevet gift siden sidst. Til lykke. Grethe leder ikke gymnastik i vinter, men nyder at være med selv. Der er nok at lave på gården, skriver hun, for tiden har hun travlt med at pløje. Jeg er stadig seminarist. I sommer har jeg haft en masse svømning, men nu er det for fodkoldt. I vinter har jeg 3—4 timer om ugen med pigerne her på skolen.

Glædelig jul og godt nytår.

Kisse-Marie og Birte.

Kære kammerater 1957—58!

Så vil vi igen sende en hilsen gennem årsskriftet. Der er ikke mange, der har svaret os. Seppo og Erkki skriver fra Finland, at de har det godt. Seppo er soldat, og Erkki underviser i fri idræt. De har begge to været på Vierumäki og er nu gymnastiklærere. Fleming er ved Falck i Lemvig og skal på dykkerskole til foråret. Finn er på Tune Landbrugsskole. Viggo er på Holmsland ved Ringkøbing, han har både drenge og karle til gymnastik. Ib er stadig på Ranum Seminarium, om tre år regner han med at være lærer. Jeg er hjemme nu, hvor jeg har begyndt polstrerværksted sammen med en kammerat.

Glædelig jul og godt nytår.

Keld og Henning.

Kære sommerpiger 1958!

Det var dejligt at høre nyt fra så mange af jer. Helle er i fuld gang med uddannelsen til børnehavelærerinde, hun er fra 1. november forpraktikant ved »Red Barnets børnehave« i Hobro. Sidste vinter havde hun pigerne på Risskov Husholdningsskole til gymnastik. Vicki er blevet gift. Til lykke. De bor i Rørvig. Hun fik en meget fin kritik for et hold piger, hun ledede sidste vinter. Ulla går på Odense Seminarium, hun har fundet »sit livs håb«. I vinter leder hun igen småpiger til gymnastik og i sommer havde hun unge piger til idrætsmærketræning. Ved danmarksmesterskaberne i atletik i Vingsted blev Gerda nr. 1 i slyngbold. Hun er husassistent i Brejninge, hvor hun går til gymnastik, dans og indendørs håndbold. Anne har arbejde ved Egerensund Gymnasium, og hun har desuden fem hold til gymnastik i foreningen. Anni er begyndt uddannelsen til gymnastiklærerinde hos Helle Gotved i »Gymnastikhuset«. I sommer blev hun nr. 1 i 200 m brystsvømning for juniorene ved sjællandsmesterskaberne. »Lykke« er stadig i huset. Hun leder småpigerne i en forening samt børnene i Gjesing skole til gymnastik og er på E. G. F.s elitehold. Desuden går hun til kjolesyning og til klaverspil. I sommer spillede hun håndbold. Ingrid er stadig glad for sin plads i Højer. Hun skal igen i vinter lede gymnastikken for de unge piger. Der er hilsen fra Ric, der foruden sin skolegang på seminariet leder 4 hold i gymnastik. Det er lige fra småpiger på 3 år til motionsdamer. Biå er færdig på gymnasiet i Oslo til sommer. Derefter håber hun at komme på gymnastikskolen der. Dinna, der er i viktualieforretning i Sønderborg, har i sommer haft 25 småpiger til håndbold og går til gymnastik i O. D. Hanne ledede i sommer 2 hold børn til gymnastik hjemme. Nu er hun i Børkop, hvor hun i vinter skal lede

et hold store piger. Vi kan lykønske Jytte, der er blevet forlovet med verdens bedste mand. Hun går stadig på fritidshjemsseminariet, hvor der desværre ikke er tid til gymnastik. Birgit var sidste vinter til gymnastikopvisning i Århus med et hold unge piger. I sommer var hun kokkepige på Katholm avlsgård syd for Grenå, nu er hun igen i sin gamle plads i Egå. Lise var i sommer stuepige på en gård på Fyn, men er nu kommet hjem. Hun skal lede håndboldtræningen med pigerne, der skal med til vinterturneringen i Århus. Ida har fået plads i Kolding og spiller håndbold i K. I. F. I sommer forestod hun håndbold- og atletiktræningen i Grindsted. Ida har opnået fine resultater i kuglestød, diskos, slyngbold, spyd samt højdespring. Desværre har vi ikke hørt fra resten af pigerne. Vi ved dog, at Kirsten L. fra august skulle på sygeplejehøjskole, og at Kirsten M. og Inger går på seminariet, henholdsvis i Århus og Esbjerg. Lis leder igen i år pigerne til gymnastik i Viby. Jeg er for tiden »ude på græs« og er vikar i Brovst skole, hvor jeg bl. a. har de små klasser til gymnastik. I håbet om, at de fleste af os kan samles til elevmødet næste år, ønsker vi jer alle en god jul og et godt nytår.

»Lykke« og Grethe.

Kære kammerater 1958—59!

Tak for brevene. Vi er jo mange på holdet, så ærgerligt nok bliver der ikke ret meget plads til hver. Men de par stykker, vi ikke har hørt fra, kunne der jo nu nok være blevet plads til. Tag nu mod til jer næste år og køb et frimærke, det er jo ærgerligt, at vi andre skal snydes for at høre fra jer. Finn arbejder i Schous fabrikker som motormand, han har i sommer selv deltaget i atletik, håndbold og gymnastik. Ole går på seminarium og underviser i D. U. I. Anne Marie arbejder hjemme. Hun ledede håndbold i sommer. 1. februar skal hun begynde på barneplejeuddannelse. Alice tog 3 måneder mere på »den jyske« i sommer. Hun er begyndt på et husalfekursus på 8 mdr. Hun træner flittigt i svømning. Hun har haft fire gymnastikhold som vikar for den rigtige lærerinde. Birthe har arbejdet hjemme indtil august, imens har hun undervist i atletik og har selv dyrket gymnastik, håndbold og atletik. 1. august begyndte hun sygeplejeuddannelse på Rødkilde sygeplejeforskolle. Niels Erik går på seminarium sammen med Ole. Han har givet instruktion i idræt, håndbold og volleyball. Jette er barneplejeelev på børnehjemmet »Lyshøj« i Sønderborg og har i sommer roet en del. Nina blev gift i juli måned — til lykke, Nina. Hun bor hos sin mor i Brejninge. Ane Grethe har i sommer arbejdet i huset og har samtidig undervist i gymnastik; hun havde to børnehold og et hold voksne piger. Den 3. november begyndte hun på håndarbejdsskole. Ejner ar-

bejder hjemme og skal i vinter lede drenge og voksne i gymnastik. Hans Oluf havde et kontorjob, til han i juli kom ind til militæret. Han er i øjeblikket på sergentskole i København. Tom har indtil august arbejdet på en frugtplantage. Nu går han på seminariet i Haslev. Han spiller fodbold og underviser klubbens drenge og juniorens i fodbold. Ingrid arbejder hjemme. I vinter leder hun et hold voksne piger i gymnastik. Børge sejler med papirbåd. Den 7. november sejlede han til Kina, Japan, han kommer ikke til Danmark de første to år. Han har spillet fodbold to gange i New York. Anna har gået på sykursus i sommer og lavet gymnastik og idræt. Nu er hun i Århus og vil uddanne sig til syge- og barneplejerske. Hanna har haft mægtigt travlt. Hun har bl. a. været med ulveunger i lejr, var så husalf med forfremmelse til husbestyrerinde og derefter i Norge som optiker. H. P. har haft en travl sommer. Han har startet fri idræt hjemme i Hjern med fin tilslutning, så der er kommet mange idrætsmærker ud af det. Desuden har han været fodboldtræner to gange om ugen, og han har dømt til håndbold et par gange ugentlig hele sommeren. Desuden har han været sekretær for idrætsforeningen og formand for boldudvalget med 5 fodboldhold på sin samvittighed hver søndag. Han synes, det har været en dejlig sommer. Freddy har været medhjælper på børnehjemmet »Bredtænder« i Vejen og vil fortsætte indenfor børneforsorgen. Imidlertid har 4. feltartilleriregiment i Varde gjort krav på ham fra november. Henry Jensen har været hjemme og har spillet en del fodbold. Til marts skal også han være soldat i Varde. Poul fortæller om militærlivets glæder i Vordingborg, hvor han begyndte i april. Egon har været hjemme og har hjulpet med landbruget. Også han skal i kongens klæder og begynder til nytår i Søgårdlejren. Vi blev jo snydt for Dres' gode humør den sidste tid i Vejle, fordi Gaza kaldte. Han trådte af som civil den 31. oktober. Han har oplevet en masse. Kedsommelige vagttjenester, orlov, tropesol og meget mere. Til elevmødet kommer han selv og fortæller mere. Erik Sejersen er elev på en gård 4 km fra Randers og synes godt om det. Christian er kommet i lære som maskinlærling og er lidt ked af at gå på teknisk skole. Det varer dog ikke evigt. Svend og Vagn var til landsstævne i Odense og fik i tilgift en tur til Slesvig med gymnastikholdet. Mejnert tjente i Brejning i sommer. Nu er han taget til Lægård Landbrugsskole, Holstebro. Erik Bagger er kommet til Ry, hvor han agter at blive foreløbig. Han har spillet fodbold og håndbold, har dømt til håndbold og har trænet drengene i fodbold. Han har opnået pæne resultater og haft meget fornøjelse ud af det. Arne har tjent i Skærup og ledede idræt.

Desværre uden at møde nogen videre interesse for sagen. I vinter kan han træffes sammen med Kaj Frandsen og Sv. Åge på Vejlbj Landbrugsskole. Kaj Frandsen har været hjemme i sommer, har haft lidt med håndbold at gøre og har dømt i turneringen. Desuden har han været dommer ved idrætsmærkeprøverne. Sv. Åge har haft en travl sommer, han har været forkarl på en gård på 160 tdr. land, han har ledet to drengehold i gymnastik samt et karlehold. Desuden har han været brugt flittigt som håndbolddommer og har trænet fodbold med juniorene. Han har nu fundet sig en pige. I vinter skal han foruden at følge undervisningen være gymnastiklærer på landbrugsskolen. Børge Willumsen har i sommer været på en kalkunfarm med 12.000 kalkuner. Kaj er begyndt en 4 års læretid som maskinlærling i Tvingstrup. Jørgen Willumsen begyndte 1. maj som handelslærling i Silkeborg. I sommer har han ledet 7 håndboldhold, hvoraf 2 nåede at spille om amtsmesterskabet. Han er næstformand i sin forening og skal i vinter lede et gymnastikhold og foruden spille håndbold sammen med Claus. Han har besøgt Dora i sommer. Leif er lærervikar i Hvide Sande. Han regner med at begynde på seminarium næste sommer. Han har været håndboldinstruktør i R. A. G.s 5. hovedkreds og har selv været med til at vinde kredsmesterskabet og cup'en i mesterrækken, hvilket gav adgang til en kamp mod Århus K. F. U. M.s 1. divisionshold. I Hvide Sande træner han et håndboldhold. Knud Erik er i Vejle Bank og er glad for at være der. Han spiller fodbold for V. B.s ynglingehold. Peter arbejder som elektriker og må op kl. 5 hver morgen. Han regner med endnu et idrætsmærke til sommer. Helge har i sommer været lærer på et drengehold i Vestjylland. Fra november er han lærer på »den jyske«, han hjælper med gymnastik, idræt og boldspil. Kirsten har været i køkkenet på et rekreationshjem og er nu i huset hos en arkitekt. Hun har ledet håndbold og har nu to børnehøld og et voksent hold til gymnastik. Jeg var indtil sommerferien lærervikar og går nu på seminariet i Haderslev. I vinter skal jeg lede et gymnastikhold.

Og så ses vi til elevmødet!

Glædelig jul og godt nytår.

Kirsten og Troels.

Kære sommerpiger 1959!

Kun få ord fra mig, forhåbentlig mere næste gang. Ønsk mig held og lykke, jeg giftede mig den 6. november. Sonja. Her går alt med travlhed, jeg er ved at få gymnastik på hjernen. Min tid går med møder og gymnastik. Jeg har et hold børn i Skive og et hold unge piger i Balling — en lille stationsby uden for Skive. Jeg går selv på to forskellige hold, så der er ikke meget tid til

sjov. Hanne Gaul. Jeg er begyndt på seminariet i Silkeborg og er meget glad for at være her. Vi har gode lærere og et godt kammeratskab, så det er lige ved at være det ideelle. Gymnastik har vi ikke meget af, to ugentlige timer plus frivillig gymnastik ledet af en seminarieelev. Jeg har ikke været så heldig selv at få et hold. Grethe Holm. Jeg har fået et godt arbejde i Tønder, så meget af min tid går med at rejse frem og tilbage. Jeg har fået to hold. Et ungpigehold om tirsdagen og et motionshold om onsdagen. Jeg synes, det er vældig sjovt. Vi har 26—28 piger hver gang. Motionsholdet er der ikke så stor tilslutning til, men jeg håber, det kommer. Ria Bock. Allerede otte dage efter, at vi var rejst fra skolen, fik jeg plads i »Libre« salonen i Charlottenlund. Den første tid rejste jeg frem og tilbage hver dag, det tog to timer af min kostbare tid, så nu har jeg fået et værelse på 4. sal ved siden af mit arbejde. Jeg går til gymnastik i »Kvindegymnastikforeningen« i Ordrup. Vi træner to gange ugentlig og giver 14 kr. mdl. Gurli Christensen. Som I ved, blev jeg antaget som elev på »Beauvais«, hvilket jeg er meget glad for. Foruden det kontorarbejde, jeg skal lære, er jeg også bud, så jeg får noget motion i arbejdstiden. Jeg driver gymnastik samt svømning i Østerbros Svømmehal. Det er jeg glad for. Det meste af min fritid går med biograf- og teaterture. Anette Brandt. En hilsen fra Karen Hofmanns moder fortæller, at Karen har været hjemme til 1. november. Hun rejste da til København. — — Jeg begyndte at lede gymnastik den 14. september, jeg har et børnehold og et ungpigehold; den 14. november begynder jeg med et ungpigehold i nabosognet. Fra november har jeg været fodermester herhjemme, og det skal jeg være i vinter. Ingrid Nørby. Da jeg kom hjem, var jeg med til at høste, og samtidig kom der brev fra min forhenværende frue i Stockholm, hun spurgte, om jeg havde lyst til at komme hos dem som pige. Jeg rejste derop den 21. august. Til at begynde med kedede jeg mig, men nu har jeg fundet en dansk forening. Jeg kommer også i en international klub, hvor vi har det vældig morsomt. Sport driver jeg ikke meget af, og jeg savner det. Tove Jensen. Den 1. august begyndte jeg på dommerkontoret i Brønderslev. Det var hårdt at blive lukket inde på kontor efter en så dejlig sommer i Vejle, men nu går det fint, og jeg er glad for at være her. Jeg har gået til gymnastik, men holdt op med det, da jeg ikke fik nok ud af det. Ønsk mig til lykke, jeg er blevet ringforlovet den 18. september. Marie Heltoft. Jeg holdt ferie sammen med mine forældre, da jeg kom hjem. Den 1. september begyndte jeg at arbejde — damelingeri — og det er jeg glad for. Jeg leder et ungpigehold i O. K. G. to gange ugentlig, et ungpigehold i Freja

en gang ugentlig, og så går jeg selv til gymnastik to gange om ugen. Jeg synes selv, det går godt med at lede. Jeg havde besvær med at få en pianist, men det lykkedes, og hun er vældig sød, så det skal nok gå. Lise-Lotte Jensen. Jeg har været hjemme til 1. november. Jeg ledede gymnastik til idrætsmærket, og til min glæde bestod de alle. Jeg er nu i bagerforretning i Kerteminde og har her lejlighed til at lede et børnehold fra 3 til 10 år. De er altid glade og lette at have med at gøre, så det er et dejligt arbejde. Birgit Jensen. Jeg brugte min ferie efter opholdet i Vejle til at indrette min lejlighed, så nu nyder jeg det rigtigt. Jeg har jo min faste stilling, så her er intet at berette. Jeg har det hyggeligt sammen med mine piger et par gange om ugen. Anna-Lise Johansson. Da jeg kom hjem, ventede hverdagen på mig. Mit fag ligger indenfor pelsbranchen. Fra september begyndte jeg at lede gymnastik for nogle børnehold, det er et dejligt arbejde, som jeg er meget glad for, jeg ville ikke undvære det for nogen pris. Jeg går til gymnastik to gange ugentlig. Gymnastikken giver så megen glæde, godt humør og et sundt legeme samt en masse gode kammerater. I min fritid er jeg også spejder, det tager meget af min tid, men det er dejligt, og glæden og lysten er med i det hele. Bom. Først må jeg få takke dere hjertelig for sist og så vil jeg si, at jeg kommer aldri til å glemme den dejlige sommeren, jeg hadde på Vejle Idrætsskole. Efter min avreise fra Vejle var jeg i København hos min penneveninne, og hun og hennes foreldre gjorde alt for at jeg skulle få se mest mulig av Danmarks hovedstad. Ja, jeg har bare gode minner fra mitt opphold i Danmark. Reisen hjem gikk bra, men selv om jeg hadde det så fint borte, var det veldig morsomt å komme hjem igjen. Jeg er fremdeles hjemme, og foruten noen tilfeldige jobber har jeg ikke søkt meg noe arbeide, da jeg skal gå handelsskolen like etter jul. Jeg er nå med i Verdal Turnforening. Det er Liv Lunden — tidligere elev fra Vejle — som leder. Nå vil jeg slutte med å ønske dere alle et riktig godt nyttår.

Anne Grete.

1959.

Anna Jørgensen er igen vikar i Ringsted. Foruden de gymnastiktimer, hun har i skolen, har hun også ungpigehold om aftenen.

Anette Klostergård arbejder hos sin far.

Esther Larsen agerer forkarl hjemme hos sin far.

Ninna Mose er hjemme, men begynder på sy- og tilskærer-kursus i Lemvig til januar.

Ingrid Roulund Nielsen har været i huset i Odense, men arbejder nu på et fjerkræslagteri. Hun leder gymnastik derhjemme.

Anna Kragssig Olesen er syerske på en kjolefabrik i Herning. Hun leder gymnastik i Karstoft.

Kirsten Olsen arbejder i den forretning, som hun arbejdede i, før hun kom på skolen. Kirsten leder mange hold gymnaster. Hun har både hold i Helsinge, hvor hun arbejder, og hjemme i Valby på Nordsjællands ungdomsskole.

Lillian Petersen er begyndt på seminariet i Esbjerg. Hun leder gymnastik i den forening, hvor hun selv har gået.

Bodil Poulsen er hjemme.

Ulla Rydahl har haft plads som stuepige på en gård og har nu en stuepigeplads på arbejdsanstalten St. Dannesbo. Ulla leder et børnehold.

Anna Sørensen er i en broderiforretning i Esbjerg. Hun leder gymnastik i Bryndum.

Solveig Sørensen har siden november haft plads i Nr. Næraå brugsforening. Hun er også begyndt at lede gymnastik.

Kathrine Tang er assistent på Agerskov ungdomsskole. Kathrine underviser i håndarbejde, gymnastik, dansk, regning og husflid.

Marie Holme Villadsen har fra 1. november haft plads i huset hos en dyrlæge 10 km fra Odense.

Alice Nielsen har været i forretning i København i et par måneder og står nu i en stor forretning i Vejle.

Else Skov Mathiasen er begyndt på en bank i Sønderborg. Else har 2 børnehold til gymnastik.

Jeg selv er begyndt i en børnehave. Jeg har allerede haft min første gymnastikopvisning og er begyndt på en frisk.

Edith Jespersen.

HILSEN FRA FORMANDEN!

Først tak for alle brevene med »nyt«. Jeg ved, det er et stort arbejde at samle dette stof, men jeg tror dog, det er rigtigt, at vi bruger en del af årsskriftet til dette afsnit. Der er kommet mange gode bidrag i år, og som I ser, er pigerne de flinkeste. 14 hold piger og 8 hold drenge. Som I måske ved, blev det på generalforsamlingen besluttet at få fast bund under fødderne økonomisk. Det er jo sådan, at vi foruden årsskriftet også har haft andre — omend af økonomiske grunde indtil nu — ret beskedne opgaver. Betalingen de sidste par år har knapt kunnet dække udgifterne til årsskriftet, så noget må gøres. Vi vedtog derfor, at alle skulle betale et kontingent på 2 kr. foruden udgifter elevskriftet vedrørende. Ægtepar får herefter kun et årsskrift, men betaler 2 kontingenter. Måske har vi ikke fundet alle

ægtepar endnu, men så håber vi at høre fra jer. Regnskabet kan herefter stilles således op:

Kontingent til elevforeningen	2,00	kr.
Kontingent til landselevforeningen	0,25	-
1 kuvert	0,10	-
Postoprævningskort	0,10	-
Porto	1,10	-
Trykning af årsskrift	ca. 4,35	-

Vi håber så at få oparbejdet en beskedne kassebeholdning ved hjælp af kontingentet, så vi kan klare vore forpligtelser og løse beskedne opgaver.

Niels P. Knudsen har gjort regnskabet for talerstolen op. Der har været udgifter på ca. 3000 kr., Niels P. har fået 2000 kr. og har tilbudt at give et økonomisk bidrag, så vi kun skylder 500 kr. — det er en gæld, vi meget gerne vil have ud af verden snarest. Vi siger Niels Peder Knudsen tak for hjælpen.

Knud Thommassen ønskede ikke at fortsætte mere i bestyrelsen. Vi siger tak for de mange års gode arbejde i elevforeningens tjeneste. Bestyrelsen består herefter af følgende:

Thormod Petersen, elev 1944/45, formand.
 Tage Søgård, lærer, viceformand.
 Lizzie B. Andersen, elev 1946, 2. viceformand.
 Charles A. Lange, elev 1944/45, sekretær.
 Hertha Kristoffersen, elev 1951, kasserer.

Breve til bestyrelsen angående adresseforandringer bedes rettet til Hertha Kristoffersen, Nybogade 7, Horsens.

Som I vil se, er det modne mænd og kvinder, der nu er i bestyrelsen. Vi vil dog meget gerne have nye kræfter ind, og det vil vel være naturligt, at de sidste årgange alvorligt tænker over problemet og prøver på at finde emner, der kan afløse os ældre. I slipper for let ved bare at sige »genvalg« på generalforsamlingen. Der skal også inden næste efterår findes en, der har lyst og evner til at redigere »Nyt«. Efter 15 års tro tjeneste på dette felt har jeg besluttet, at det var min sidste sæson i år. Jeg har på fornemmelsen, at der også på dette område trænger til lidt fornyelse i sætningskonstruktionerne.

Vi ser indenfor bestyrelsen på lovene for elevforeningen, og vi regner med, at der til næste generalforsamling skal tages stilling til enkelte lovændringer.

Fra bestyrelsens side ønsker vi jer alle held og lykke med jeres arbejde og med jeres ungdomsarbejde i det nye år — vi håber også, at I fortsat slutter op om elevforeningen.

Glædelig jul og godt nytår.

Thormod Petersen.

NYE MEDLEMMER I ELEVFORENINGEN

Vinteren 1958—59.

1288. Poul Andersen, Suomivej 5, Kolding.
1289. Hans Dieter Polzin, Rathausmarkt 24, Slesvig.
1290. Arne Kristensen, Yderik pr. Sig, Vestj.
1291. Birte Jensen, Råby pr. Borre, Møn.
1292. Helge Stenkjær Sørensen, Sdr. Vissing.
1293. Kaj Kristensen, Tvingstrup.
1294. Svend Albertsen, Kvorning pr. Ørum, Sdr. Lyng.
1295. Tage Særkjær, Vissing, Lerbjerg.
1296. Mejnert Jensen, Sdr. Nissum pr. Ulfborg.
1297. Hans Oluf Petersen, Langgade 10, Gedser.
1298. Sv. Aa. Petersen, Skovsted pr. Thisted.
1299. Kaj Frandsen, Øster Lindet, Sønderjylland.
1300. Peter Frederiksen, Fiskergade 7, Vejle.
1301. Ejner Sylvest Pedersen, Evetofte, Melby, Sjælland.
1302. Jørgen Willumsen, »Thomaskær« pr. Them.
1303. Ivar Hessel Nielsen, Hulby Mark pr. Korsør.
1304. Knud Erik Thomsen, Assersbølgård, Lindknud, Brørup.
1305. Erik Houe Sejersen, St. Hovedgård, Hovedgård St.
1306. Henry Jensen, Vandskovgård pr. Skægkær.
1307. Tove Larsen, Vinstrup, Fuglehjerg, Sjælland.
1308. Erik Bagger, Tyrsted pr. Horsens.
1309. Asbjørn Løvold, Overhallsveien 45, Namsos, Norge.
1310. Niels Vestergård, Thorum pr. Roslev.
1311. Niels Erik Jensen, Buskager 14 st., København, Vanløse.
1312. Hogne Grimstad, Flatsetsundet pr. Kristianssund, Norge.
1313. Henry Nørgård Pedersen, Kathrineborg, Hjerm.
1314. Finn Abrahamsen, Kastelvej 6, København Ø.
1315. Hanna Merete Steenstrup, »Liselund« pr. Hjallesø.
1316. Leif Hygum, Fengersallé 20, Bramminge.
1317. Vagn Møller Albertsen, Kvorning, Ørum, Sdr. Lyng.
1318. Ole Blenkow, Bispeparken 42, København N. V.
1319. Tom Rydahl, Lysholmsallé 43, Haslev, Sjælland.

1320. Ninna Madsen, Stationsvej 12, Brejninge.
 1321. Lise Beuchert, Jernbanegade 2, Grindsted.
 1322. Jette Jørgensen, Ringgade 35, Sønderborg.
 1323. Alice Lene Jensen, Sdr. Ringgade 8, Århus.
 1324. Ane Grete Pedersen, Frøslev Mark, Nykøbing M.
 1325. Kirsten Engelhardt, Vestergade 11, Helsingø, Nordsjælland.
 1326. Ingrid Veje, »Østergård«, Andrup, Nykøbing M.
 1327. Dora Waltert, Sommerau/Hosenruch, Kt. Thg., Schweiz.
 1328. Claus Coln, Attemosevej 5, Søllerød pr. Holte.
 1329. Egon Henningsen, »Stausgård«, Sommersted, Sønderjyll.
 1330. Anna Marie Godiksen, Ijortdal pr. Fjerritslev.
 1331. Børge Willumsen, Bøgelund, Fjeldsø pr. Ålestrup.
 1332. Freddy Pugh, Østerallé 13, Vejen.
 1333. Poul Frederiksen, Thyregod Mark, Thyregod.
 1334. Jens Chr. Reindrup, Elverdalsvej 44 a, Højbjerg.
 1335. Johs. Kjølsvik, Hokstad pr. Trondheim, Norge.
 1336. Børge Bruun, Gimlesallé 23, København S.
 1337. Carl Bauder, Attemosegård, Holte.
 1338. Andreas Gravesen, Sdr. Hygum pr. Klinkby.
 1339. Anne Lise Langgård, Pandrup.
 1340. Troels Olesen, Søndersø, Fyn.

Sommeren 1959.

1341. Inger Andreasen, Pilekærgård, Mesinge, Fyn.
 1342. Maria Bock, Brede pr. Bredebro, Sønderjylland.
 1343. Ellen Bom, H. C. Andersensgade 73, Odense.
 1344. Anette Brask, Prinsessevej 11 a, Kgs. Lyngby.
 1345. Gurli Christensen, Jensløvs Tværvvej 24, Charlottenlund.
 1346. Karen Hoffmann Christensen, Kløverbldsgade 7, Valby.
 1347. Hanne Gaul, Voldgade 4, Skive.
 1348. Lis Grøndahl, Hygum pr. Jelling.
 1349. Anne Grete Halseth, Verdal, N. Tøndelag, Norge.
 1350. Eva Hansen, Vestre Engvej 40, Vejle.
 1351. Grete Holm Hansen, Lisbjerg pr. Århus.
 1352. Lise Vang Hansen, Strandvejen 8, Ebeltoft.
 1353. Birgit Jencen c/o malerm. Chr. Jensen, Martofte.
 1354. Lise Lotte Jensen, Skibhusvej 203, Odense.
 1355. Marie Heltoft Jensen, Tolstrup pr. Brønderslev.
 1356. Sonja Andersen, Stenderup pr. Føvling.
 1357. Tove Jensen, Virkelyst, Aastrup, Rønede.
 1358. Edith Jespersen, Dyndved pr. Guderup, Als.
 1359. Anna Jørgensen, Jørgen Roedsvej 22, Ringsted.
 1360. Annalise Johansson, Kajerødvej 5, Birkerød.
 1361. Anette Klostergård, Kystvejen 65, Århus.

1362. Esther Larsen, Skyttestedet, Dronninglund.
1363. Else Skov Matthiesen, Lunden pr. Nordborg, Als.
1364. Ninna Mose, Smedsgaard, Hygum, Klinkby.
1365. Ingrid Roulund Nielsen, V. Hæsinge, Fyn.
1366. Anna Kragtig Olsen, Barslund, Blaaahøj.
1367. Kirsten Olsen, Valby pr. Helsing.
1368. Edel Pape, Nisset pr. Lemming.
1369. Lillian Petersen, Strandvej 134, Esbjerg.
1370. Bodil Poulsen, »Kattensdal«, Dronninglund.
1371. Ulla Rydahl, Sanderumgård pr. Marslev.
1372. Anna Sørensen, Harkes, Ølgod.
1373. Ruth Elsebeth Sørensen, Prinsensvej 10, Ringsted.
1374. Solveig Sørensen, Nørre Højrup pr. Skamby.
1375. Kathrine Tang, Agerskov Ungdomsskole, Sønderjylland.
1376. Ulla Thomsen, Assersbølgaard pr. Brørup.
1377. Birte Toft, Sandholt pr. V. Hæsinge, Fyn.
1378. Marie Holme Villadsen, Vorre pr. Løgten.
1379. Anny Jørgensen, Broholm, Harndrup.
1380. Jorun Helene Rønning, Svovlvær, Norge.
1381. Alice Nielsen, Staldgaardsgade 45, Vejle.
1382. Ane Lise Sp. Madsen, Finsensgade 12, Esbjerg.
1383. Victor Nielsen, Stormgade 23, Vejle.

REGNSKAB

for Den jyske Idrætsskoles elevforening
i tiden 1. juli 1958 til 30. juni 1959.

Indtægter:

Kassebeholdning pr. 30. juni 1958. Indestående i Vejle	
Byes og Amts Sparekasse	243,62
Indestående på girokonto	56,29
Indestående i Norge	142,00
Kassebeholdning vedr. talerstol:	
Indestående på skolens bankkonto	36,31
Indestående i Norge	143,00
Indgået kontingent for 1958 (598 medlemmer à kr. 6,00)	3588,00
Indgået for ekstra porto 0,20 - 0,40 - 1,90 - 1,90 - 0,40 ..	4,80
Bidrag til talerstolen: Willy Kjær 10,00, Chr. Bang 4,00 og Alfred Ørbæk 5,00	19,00
Renter på girokonto	15,67
Renter på bankkonto pr. 1. februar 1959	7,65
	<hr/>
Ialt	4256,34

Udgifter:

Trykning af postopkrævningskort	55,10
Trykning af årsskrifter	3005,65
Forsendelse af årsskrifter	67,10
Forsendelse af årsskrifter	632,50
Kontingent til Landselevforeningen, 437 medl. à 0,25 ...	109,25
Gebyr 1,40 + girohefte 2,00	3,40
Forsendelser af årsskrifter til Norge	10,40
Duplikering af skrivelser	35,00
Telefon 3,15 og blomster 15,00	18,15
Rejse til bestyrelsesmøde 14,80 — 31,00	45,80
Kassebeholdning pr. 30. juni 1959, indestående i Vejle	
Byes og Amts Sparekasse	44,83
Indestående på girokonto	229,16
	<hr/>
Ialt	4256,34

Regnskabet er revideret og fundet i overensstemmelse med kontotilgodehavender og bilag.

Vejle, den 15. juni 1959.

Svend Åge Thomsen. *Valdemar Bonde.*

GENERALFORSAMLINGEN D. 19. JULI 1959

Efter formandens velkomst blev lærer Erik Brygmann valgt til dirigent. Denne indledte med at give ordet til formanden Thormod Petersen, som aflagde beretning. Formanden omtalte årsskriftet og takkede bidragydere og medarbejdere for årets smukke skrift. Desuden foreslog formanden, at der kom nyt blod ind i bestyrelsen, når man nu kom til valgene, der skulle ikke bare foreslås genvalg.

Derefter fik kassereren, Knud Thomassen, ordet for at aflægge regnskabsberetning, hvis dårlige status han udførligt omtalte, og begrundede denne i det alt for lave kontingent. Regnskabet balancerede med kr. 4256,34 og en kassebeholdning på Vejle Bys og Amts Sparekasse, samt indestående på giro, ialt kr. 229,16.

Der diskuteredes frem og tilbage om den stadig manglende kassebeholdning.

På forslag af Tage Søgård vedtoges, at medlemmerne for fremtiden betaler et fast årligt kontingent på kr. 2,00, hvortil lægges de reelle udgifter til årsskriftet, forsendelse og kontingent til landselevforeningen.

Formandens og kassererens beretning godkendtes.

Til bestyrelsen genvalgtes Thormod Petersen og Tage Søgård, nyvalgt blev Hertha Kristoffersen, og Niels Peter Knudsen blev suppleant til bestyrelsen.

Derefter gik man over til valg af repræsentanter, hvorom henvises til repræsentantkartoteket.

Til revisor genvalgtes Svend Åge Thomsen og nyvalgte Niels Peter Knudsen med Knud Thomassen som suppleant.

Under eventuelt takkede formanden Knud Thomassen for hans mangeårige virke i foreningen.

Da ingen andre ønskede ordet under eventuelt, hævedes generalforsamlingen derefter.

Tage Søgård.

INDHOLD

	Side
<i>Tage Søgård</i> : Det faglige og det menneskelige	3
<i>Svend Aage Thomsen</i> : Tanker om idrætten i dag	8
<i>Thormod Petersen</i> : Danmarks stilling til de europæiske markedsdannelser	13
<i>Svend Aage Thomsen</i> : Er sportsjournalister også en slags mennesker?	18
<i>Erik Brygmann</i> : Samfundslæren i højskolens undervisning	23
<i>Signe Troelsen</i> : Om at undervise	29
<i>Birte Thomsen</i> : Anton Berntsen	31
<i>Svend Aage Thomsen</i> : Brev til gamle elever	36
<i>Svend Aage Thomsen</i> : Skolens kursusvirksomhed	51
Nyt fra gamle elever	61
<i>Thormod Pedersen</i> : Hilsen fra formanden	85
Nye medlemmer	87
Regnskab	90
<i>Tage Søgaard</i> : Generalforsamlingen	91

ELEV M Ø D E

Reservér allerede nu lørdag den 16. og
søndag den 17. juli og gør mænd, koner og
kærester opmærksom på, at de må lade jer
rejse og gerne selv tage med.

Husk at medbringe idrætstøj og sengetøj!

På gensyn!

Svend Aage Thomsen.